

מתנדבים

להצלת חיים!

מתנדבים
למען
השתלות כליה

מתנת
חיים

בפתח / הרב ישעיהו הבר - יו"ר

קורא יקר, אם אתה אוהב אדם, חכם ואינטליגנטי, אתה מוזמן לקרוא את החוברת הבאה, תסיים אותה אדם אחר מכפי שהיית כשהתחלת!

הנני ניצב נרגש בפתח החוברת, זה עתה נתבשרתי על סימומו המוצלח של עוד ניתוח, בו הושתלה כליה בגופו של מטופל דיאליזה, שהתייסר זמן רב עד שזכה לרגע הזה.

את הכליה תרם אדם, צעיר ובריא, שעצר לרגע את מירוץ חייו, נכנס לחדר הניתוח, ותרם אחת מכליותיו, לאדם שאותו לא פגש מעולם, בחינם, ללא כל תמורה או טובת הנאה, מתוך אהבת אדם, גדלות נפש ואצילות רוח.

מעשה בלתי יאמן זה, מצטרף לעוד 87 סיפורי מופת שקדמו לו, של אנשים טהורי לב, שהתעלו גבוה מעל כולם, ונתנו מעצמם את המתנה הגדולה ביותר שאדם מסוגל להעניק לזולתו: חיים!

הם עשו זאת בליווי ארגון "מתנת חיים" – מתנדבים למען השתלות כליה, אותם הקמתי בעזרת השם, לפני כארבע שנים, לאחר שחוויתי על בשרי את הייסורים הקשים הכרוכים באי ספיקת כליות ובתלות בטיפול הדיאליזה, ומשנוכחתי כי אין בנמצא פתרון טוב ובטוח אחר, להשתלת כליה בצורה חוקית, הוגנת ומהירה, כי אם באיתור תורמי כליה חיים, אלטרואיסטיים.

ל"מתנת חיים" הצטרפו במשך הזמן, בכירי הרופאים המכירים מקרוב את חשיבות הנושא, והם משמשים כחברי הוועדה הרפואית, לצד אישים מעולם ההלכה והמשפט המתווים את הדרך האתית – מוסרית של הארגון.

יצוין כי כל פעילי "מתנת חיים" ללא יוצא מן הכלל, הינם מתנדבים, אין אף מקבל משכורת או טובת הנאה, כל המושתלים, נעזרו ללא שום תמורה, ההוצאות היחידות של הארגון מופנות להסברה ולפרסום.

יורשה לי לשתף אתכם ברגשותי ההומים, בראותי את אותם גיבורי כוח מופלאים, התורמים איבר מגופם בהתנדבות, אף לאדם אותו אינם מכירים, בוקעת מתוכי הקריאה "מי כעמך ישראל", ומנגד בראותי את אותם רבים המתדפקים על דלתי יום ולילה ומייחלים לישועה, הנני חש, כי אפשר בעזרת השם לחולל מהפך כאן בארץ בתחום השתלות הכליה, ולהגיע למצב בו כל נזקק להשתלת כליה, יזכה בה בתוך זמן קצר, זאת בעזרתך, אם נשכיל להבין כי תרומת כליה היא מעשה הרבה יותר פשוט ממה שסבורים רוב העם, בטוחני כי יש בארץ אלף איש שיסכימו לתרום כליה, צריך רק להגיע אליהם.

כדי לחולל את המהפכה האמורה הנני זקוק לעזרתך.

בברכה שיתקיימו בנו דברי הפסוק "והסירותי מחלה מקרבך".

הרב ישעיהו הבר

יו"ר "מתנת חיים"

י"ל ע"י "מתנת חיים" (ע"ר 580506889) קצנלבון 58 ירושלים
כל המידע המובא בחוברת הינו כחומר למחשבה בלבד.
יש להתייעץ עם גורם רפואי מוסמך, בקשר להשלכות הנובעות מתרומת כליה.
אין לעורכים כל אחריות על הנכתב.

פרופסור איתן יפה נוף / חבר נשיאות

השתלת כליה הינה כיום הטיפול הרפואי הטוב ביותר עבור חולים הסובלים מאי ספיקת כליות סופנית ואשר מביא להחלמתם. ללא השתלה נידונים חולים אלה לסבל מתמשך המסתיים במוות, כתוצאה מטיפול דיאליזה מתישים וברי סיכון. ואולם, המחסור הגדול בתרומות כליה מונע ניתוחי השתלה למרבית החולים. רשימות ההמתנה מתארכות וכ-20% מן החולים הממתינים נפטרים מדי שנה.

ארגון "מתנת חיים", בראשות הרב ישעיהו הבר, קם על מנת לענות למצוקת החולים באי ספיקת כליות. "מתנת חיים" שם לו למטרה לעודד אנשים בריאים לתרום כליה לחולה ניזקק ולסייע לשניהם לעבור תהליך זה במהירות וביעילות. ניסיון של עשרות שנים הוכיח כי הסיכון הבריאותי לתורם כליה הינו מיזערי וכי הסיפוק הרב ממתן החסד גורם לתחושת התעלות רבה. לא בכל יום מזדמן לאדם לעשות מעשה של צדקה מצילת חיים בגופו עם סיכון אפסי לעצמו. "מתנת חיים" הינו הכתובת לתורמים המוכנים לתת מעצמם לזולתם והוא מסייע בידם לממש זכות זו, תוך הקפדה על סטנדרטים רפואיים ושמירת החוק.

אני קורא לכל אדם לסייע בכל דרך ל"מתנת חיים" לממש את חזונו: לאפשר השתלת כליה לכל חולה בישראל הזקוק לכך בתוך זמן קצר. מובן מאליו כי תרומת כליה הינה מעשה נאצל הדורש חשיבה והכנה. ואולם, גם מי שאיננו כשיר לתרום כליה מגופו, יכול להיות שותף למעשה החסד ע"י תרומה כספית לארגון "מתנת חיים", אשר זקוק למשאבים מרובים כדי להרחיב את מעגל תורמי הכליה, על ידי פעולות הסברה והדרכה בקרב בני משפחות החולים, וכלל הציבור בישראל.

פרופסור איתן יפה נוף

מנהל המרכז לחקר הסרטן,
ביה"ס לרפואה של האוניברסיטה העברית
והדסה ירושלים

"תרומת כליה היתה החוויה הגדולה ביותר של חיי"

(א. גורן מאת 2023)

השתלת כליה - מדוע? למי?

הכליות הינן איבר חיוני, שבלעדיהן אי אפשר להתקיים. בגוף של אדם בריא, לכליות שני תפקידים: הראשון הוא לסלק פסולת מהדם. התפקיד השני הוא לסלק עודף נוזלים. חולים שהכליות שלהם חדלו לתפקד באופן קבוע (אי-ספיקת כליות כרונית) מצויים בסכנת חיים ועליהם לעבור טיפולי דיאליזה. תהליך הדיאליזה אמור לחקות את שתי הפעולות הללו, הטיפול הינו טיפול תומך שאינו מיועד לרפא את הכליות.

נקודת האור בחייהם של החולים היא השתלת כליה, המושתל זוכה בעזרת השם לחיים רגילים כבריא לכל דבר.

אין לשער את השינוי המתחולל אצל המושתל, הוא משתחרר מן הצורך בדיאליזה, ההשתלה מאריכה את חייו, ומשפרת את איכותם.

לזקוקים להשתלה, אין לחלץ אותם ממצבם הכאוב.

”
זו ההלצנות שלנו,
הבריאות, להעניק מתנה
סאין למטלה ממנה
”

מוצא אחר מסבלם, רק תרומת כליה, עשויה

זו ההזדמנות שלנו, הבריאים, להעניק מתנה שאין למעלה ממנה, לאדם שאין לו כל פתרון אחר, לתת לו: "מתנת חיים".

המתנה הגדולה ביותר שיכול אדם להעניק לזולתו: "חיים"!!

דעת ההלכה על תרומת כליה מאדם חי-

מרבית גדולי הפוסקים בדורות האחרונים הכריעו כי על אף שאין חובה על אדם לתרום כליה, אולם יש במעשה זה מצווה גדולה של הצלת נפשות. (ראה להלן לקט מדברי הפוסקים בנדון)

כיצד תשפיע התרומה על בריאותך?

בתרומת כליה, נוטלים הרופאים אחת מכליותיו של התורם ומשתילים אותה בגופו של המקבל, התורם נשאר לחיות עם כליה אחת.

הקב"ה ברא לאדם שתי כליות, אף כי גם עם כליה אחת הוא יכול לחיות בבריאות איתנה עד מאה ועשרים, זמן קצר אחרי הוצאת הכליה, ממלאת זו הנותרת את מקומה, ומתפקדת בצורה מלאה כמו שתיים.

מחקרים רפואיים רבים, יסודיים ומקיפים, שנערכו במרכזים הרפואיים הנודעים ביותר, במדינות שונות ולאורך שנים, תמימי דעים כי תרומת כליה לא גורעת מבריאותו של התורם לאורך זמן.

המחקר האחרון, שהקיף למעלה מחמשת אלפים תורמים, על פני יותר מארבעים שנה, מראה כי תרומת כליה אינה משנה את תוחלת החיים של התורם, ואיננה מגדילה את הסיכון שלו לפתח בעתיד מחלת כליות

או בעיות בריאות אחרות.

האם נתינת כליה משפיעה על אורח החיים של הנותן?

אדם יכול לחיות חיים פעילים, נורמליים עם כליה אחת בלבד. לאחר שהחלים מהניתוח, התורם יכול לעבוד, לנהוג, ולעסוק בכל פעילות גופנית שהיא. כמו כן עובדת היותו תורם לא משפיעה על יכולתו להביא ילדים לעולם.

ההחלמה מן הניתוח

כמו בכל הליך ניתוחי, קיימים סיכונים מסויימים, כתוצאה מן ההרדמה או זיהומים, אמנם בניתוחי תרומת כליה הסיכונים מזעריים, עקב שיטת הניתוח הנהוגה כיום, היא נעשית בשיטה הזעיר פולשנית (לפרוסקופיה), שמפחיתה למינימום את הסיכונים, רופאים נוהגים להגדיר את רמת הסיכון בדומה לזו של לידה.

לאחר הניתוח, שנמשך כשעתיים, נשאר התורם באישפוז ומעקב למשך כיומיים - שלושה, הוא עשוי להזדקק לתרופות משככות כאב, אך הכאבים חולפים לאחר זמן קצר, עליו לנוח בביתו למספר ימים נוספים, כעבור שבועיים ההחלמה מלאה כמעט לחלוטין בעזרת השם, ובתוך תקופה קצרה, התורם פשוט שוכח שהוא תורם!

”
תרומת כליה
לא גורעת
מבריאותו של
התורם לאורך
זמן.”

הנהלת "מתנת חיים"

הרב ישעיהו הבר:

מייסד ויושב ראש הארגון, בעקבות התנסות אישית עם השתלת כליה, עוסק בהרבצת תורה וחינוך, מכהן שנים רבות כר"מ בישיבות חשובות בירושלים.

חברי הועדה הרפואית

פרופ' ג'פרי בונר

לשעבר ראש מחלקת יתר לחץ דם ומחלות כליה במרכז הרפואי רבין, קמפוס בילינסון בפתח תקוה; בעבר יושב ראש ועדת כליות במרכז ההשתלות הישראלי; בעבר נשיא האיגוד הישראלי לנפרולוגיה ויתר לחץ דם; ויועץ נפרולוגי במרכז בלדריצ'י לטיפול ומחקר בסוכרת, מרכז רפואי צאנז, בית החולים לניאדו, נתניה.

פרופסור נתן לויין:

פרופסור בקליניקה הרפואית שבבית הספר לרפואה ע"ש אלברט איינשטיין, בעבר מייסד ומנהל תחום רפואה ומחקר במכון מחקר הכליה, בניו יורק; נשיא לשעבר של איגוד רופאי הכליות בארה"ב, ובעבר ראש מחלקות הנפרולוגיה במערכת הבריאות הנרי פורד בדטרויט, ובמרכז הרפואי בית ישראל בניו יורק.

פרופסור סטוארט גרינשטיין:

מנתח השתלות ופרופסור לכירורגיה, מנהל של מתן סיוע לנוזקים ופיתוח תכניות בבית הספר לרפואה ע"ש אלברט איינשטיין / מרכז רפואי מונטיפיורי, ניו יורק

פרופסור איתן יפה-נוף

מנהל המרכז ע"ש לאוטנברג לאימונולוגיה וחקר הסרטן, הקתדרה ע"ש ברטה ומקס דנסן באימונולוגיה של הסרטן, ביה"ס לרפואה של האוניברסיטה העברית והדסה ירושלים

פרופסור דבורה רובינגר:

בעבר מנהלת יחידת הדיאליזה בבית החולים האוניברסיטאי הדסה – עין כרם, ירושלים

פרופסור דוד עזרא:

מנהל מחלקת רפואה פנימית במרכז הרפואי שיבא, תל השומר, ופרופסור לרפואה בבית הספר לרפואה סקלר שבאוניברסיטת תל אביב.

תרומת כליה ואיכות חייו של התורם

השתלת כליה כחלק מטפול בחולי כליות

מקובל כיום שהשתלת כליות הינה הטפול המועדף בחולים עם אי ספיקת כליות, מבחינת שיפור תוחלת החיים ואיכות החיים. רשימת הממתינים להשתלת כליה תופחת משנה לשנה, ובשנים האחרונות חל אף גידול במספר האנשים התורמים כליה אחת בחייהם. אולם אפילו תוספת ברוכה זו לא עומדת מול המספר ההולך וגדל של חולים הממתינים להשתלת כליה. בארה"ב המתינו להשתלת כליה בשנת 2005 כ- 65,000 חולים. באותה שנה בוצעו 18,000 השתלות. בשנת 2010 היו שם כבר למעלה מ- 90,000 ממתינים להשתלה, על אף ההשתלות הרבות שנערכו במהלך השנים. בישראל ממתינים להשתלת כליה כ- 700 חולים ומספר זה רק הולך וגדל. שנת 2011 הייתה שנה של עלייה משמעותית בשיא של מספר ההשתלות מכל סוגי התורמים, אך למרות זאת לא חלה ירידה במספר הממתינים להשתלת כליה.

ממתינים להשתלות והשתלות שבוצעו בישראל בשנים 2007-2011, ע"י המרכז הלאומי להשתלות.

שנה	ממתינים להשתלה	השתלות מתורמים מתים	השתלה מתורמים חיים	סה"כ
2007	534	59	68	127
2008	598	100	56	156
2009	690	93	69	162
2010	733	53	78	131
2011	729	128	119	247

מִהֵן הַהֶשְׁלָחוֹת הַבְּרִיאוֹתִיּוֹת שֶׁל כְּרִיתַת כְּלִיָּה?

אם ברצוננו לקדם את נושא השתלת הכליות מתורמים חיים אנו צריכים להיות בטוחים שכריתת הכליה לא פוגעת בתוחלת החיים ואיכותם אצל התורם.

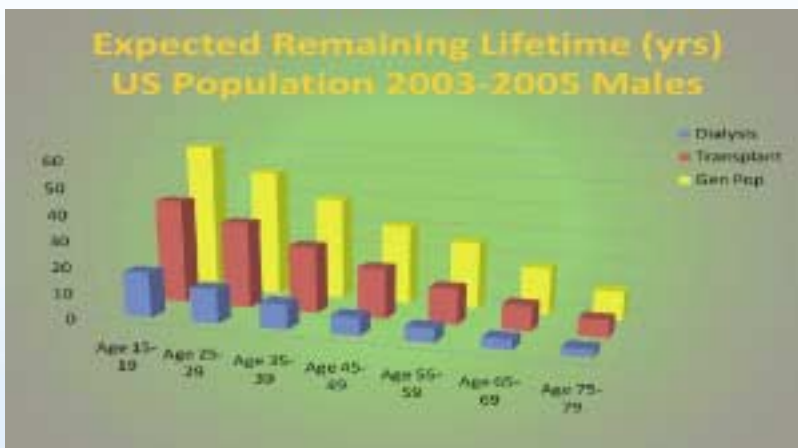
בספרות הרפואית ידוע מזה שנים רבות שאם תינוק נולד עם כליה אחת, הרי כליה זו תתפתח ותהיה גדולה יותר מכליה רגילה. כמו כן אם כורתים כליה אחת הכליה הנותרת גדילה בתנאי שאין בה מחלה. לפני כ- 40 שנים נסעתי לארה"ב להשתלמות. התמזל מזלי לעבוד במרכז רפואי עם תוכנית מפותחת להשתלת כליות מתורמים חיים ומתורמים מתים. החלטתי לחקור את השפעת כריתת כליה אחת על הכליה הנותרת. במחקר הראשון בדקתי את השפעת כריתת כליה על הגודל של הכליה הנותרת במשך השנים לאחר הכריתה נצפתה עליה בגודל של הכליה הנותרת. הגיל של התורם לא השפיע על גידול זה. אחר כך בדקנו את השינויים בתפקוד של הכליה

הנותרת. צפינו שהתפקוד של הכליה הנותרת עולה בימים הראשונים עד 3 שבועות מתאריך הכריתה ומגיע לכ 66% של סך התפקוד של שתי הכליות. גיל התורם לא השפיע על העלייה הראשונית הזו. במעקב אחרי חולים במשך 4 שנים התברר שקיימת עליה איטית והדרגתית נוספת בתפקוד של הכליה הנותרת אבל עליה זו תלויה בגיל התורם. מספר הנבדקים שנכללו במחקר זה היה יחסי קטן אבל כבר אז היה ברור שבתנאי שהתורם בריא חל שיפור בתפקוד של הכליה הנותרת לאחר כריתה כפיצוי על אבדן של כליה אחת, למעשה, בסיכומו של דבר לתורם כליה יש תיפקודי כליה של כ - 260% הרבה יותר ממה שהוא זקוק.

מה בנוגע לתמותה ותחלואה שנלווים לניתוח כריתת הכליה? כל מנותח חשוף לסיבוכים כתוצאה מהניתוח. החוקרים מסכמים את התמותה סביב ניתוח כריתת הכליה בכ- 0.02% עד 0.03%. כלומר, 2 עד 3 מקרי מוות על כל 10,000 מנותחים. מספר זה הוא קטן ביותר, והניתוח נחשב לבטוח ביותר. סיבוכים כגון דימום וזיהום בפצע הניתוח אינם נדירים, אבל ברובם הם סיבוכים קלים ואינם גורמים לסבל. בסטטיסטיקה האמורה כלולים גם מרכזים רפואיים פחות מנוסים, אבל במקומות יותר מקצועיים ובעלי ניסיון, שיעור הסיכונים והסיבוכים נמוך בהרבה.

מה עם תוחלת החיים לטווח הארוך? בבדיקת התמותה לטווח ארוך השוו החוקרים את התמותה ותוחלת החיים של תורמי כליות לזו של האוכלוסייה הכללית בהתאמה לגיל ומין של תורמי הכליות. התברר שתמותת תורמי הכליות הייתה דומה לזו של האוכלוסייה הכללית ובחלק מהעבודות דיווחו על תוחלת חיים ארוכה יותר מהאוכלוסייה הכללית. הסבר אפשרי לתוחלת חיים ארוכה יותר אצל תורמי כליות הוא שהתורמים עוברים בדיקות כלליות קפדניות לפני הניתוח והמתאימים הם מובחרים מבחינה בריאותית.

האם כריתת כליה אחת מגדילה הסיכון לפתח מחלת כליות כרונית? הסיכון לפיתוח של מחלת כליות כרונית דומה לזה של האוכלוסייה הכללית. תורמים בודדים בלבד פתחו מחלת כליות בשנים לאחר התרומה.

השפעת תרומת כליה על התורם

מאמרים מסכמים שפורסמו בשנים האחרונות.				
Dela-naye et al, 2012	Segev et al, 2010	Gai et al, 2007	Sommer-er et al, 2004	
שיעור התמותה 0.03%. שכיחות נמוכה של סיבוכים קשים.	שיעור התמותה 0.03%.	שיעור התמותה 0.03% מספר קטן של סיבוכים לאחר הניתוח. יתכן שכריתת הכליה באמצעות לפרוסקופיה עדיפה על ניתוח מקובל.	תמותה: נדירה ביותר - פחות מ 0.02% תחלוא: סיבוכים קשים נדירים. רוב הסיבוכים קלים (דימום וזיהום).	תחלואה ותמותה לאחר הניתוח לכריתת הכליה
כל המחקרים הראו שהתמותה לא גדולה יותר בהשוואה לאוכלוסייה הכללית.	תמותה לטווח ארוך נמוכה יותר מקבוצת ביקורת.	אין השפעה על תמותה.	התמותה נמוכה בהשוואה לאוכלוסייה הכללית.	תמותה לטווח ארוך
הסיכון נמוך.		הסיכון להתפתחות של מחלת כליות כרונית הייתה עד 0.5%.	מנותחים בודדים פתחו מחלת כליות במשך השנים. השכיחות דומה לזו של האוכלוסייה הכללית.	סיכון לאי ספיקת כליות
סיכמו הרבה מאד עבודות קודמות והגיעו למסקנות דומות כרי, ירידה קלה בתפקוד בהתחלה ואחר כך עלייה והתייצבות של התפקוד.		לאחר ירידה קלה בסך התפקוד, התפקוד מתייצב ואפילו עולה במשך שנים רבות. נשאלת השאלה אם קיים סיכון מוגבר אצל תורם שתפקוד הכליות שלו היה מתחת לרמה תקינה.	לאחר ירידה קלה בסך התפקוד הכליות התפקוד מתייצב ללא שינוי במשך שנים רבות.	התפקוד של הכליה הנותרת

סיכומם של דברים

ההחלטה לתרום כליה היא החלטה כבדת משקל. תרומת הכליה לחולה עם אי ספיקת כליות סופנית הנמצא בטפול בדיאליזה היא מתנה עצומה המשפרת לאין ערוך את תוחלת החיים ואיכות החיים של החולה. ההתפתחויות בשנים האחרונות בנושא ההתאמה בין התורם לנתרם ובמניעת דחיית האיבר גרמו לכך שניתן לשתול כליה מתורם זר, שאינו בן משפחה. התפתחויות אלה גרמו לכך שיש עלייה מתמדת במספר התרומות האלטרואיסטיות.

מקובל כיום לבצע סדרת בדיקות אצל אדם המעוניין לתרום כליה כדי להוכיח שתפקוד כליותיו תקין, שאין בו סממנים של מחלת כליות סמויה או גלויה, או מחלה אחרת היכולה לסכן אותו לטווח קצר או לטווח ארוך. קיימים קווים מנחים המדריכים את הרופאים בביצוע בדיקות אלו, וברוב מרכזי ההשתלה ישנו פרוטוקול מפורט להכנת המועמד להתרמה.

הרגשת הסיפוק בהצלת חייו של חולה כליות סופני היא מדהימה, ואין אפשרות להשוות אותה לכל תרומה אחרת.

(המאמר בשלמותו, כולל סימוכין מדעיים מופיע באתר "מתנת חיים")

קטעים מתוך מתוך ה"מירוץ למליון" ...

תיאורה של תורמת כליה, על הלבטים, ההחלטה, וההחלמה.

על השאלה: למה? התקשיתי לענות, וכי איזה הסבר ותשובה יכולים באמת להיות לרצון – שאכן יכול להישמע בלתי מובן לגמרי – להוציא איבר מהגוף ולתת אותו לבן אדם אחר זר? לסבול כאבי ניתוח וקשיים שונים בשביל זה?

עניתי שאני מאמינה שהכול בעולם הזה מנוהל ע"י הרבונו של עולם. זה שאני כאן בריאה ושלמה, והוא חולה אנוש, באותה מידה זה היה יכול להיות להפך. אין לי שום זכות להתעלם ממנו, משום שאנחנו יהודים ושייכים לאותו גוף, ואני צריכה לעשות את מה שאני יכולה במגבלות ההלכה... במצב הרפואה כיום לתרום כליה זה אומר אי נוחות וכאבים לא קשים בשבילי באופן זמני בלבד, לאחר מכן עליה מאוד קלה בסיכונים – ולפי כל המחקרים עד כה אנשים שתרמו כליה או שהוציאו להם כליה אחת והמשיכו לחיות עם כליה אחת לא היו חולים יותר מאנשים שחיו עם 2 כליות. לעומת מה שזה לוקח ממני – שזה כאמור אי נוחות זמנית בלבד – זה לתת חיים וחיים איכותיים למישהו אחר. ולכן נכון שיש דרכים רבות לעשות חסדים

וכולם חשובות מאוד ויקרות, ואני משתדלת בחלק מהן, זה לא במקום אלא בנוסף לדרך זו.

את לא חוששת?

שאלו אותי: את לא חוששת שאולי מישהו ממשפחתך הקרובה יזדקק להשתלה ולא תוכלי לתרום לו?

ענתי שאני מאמינה שבגלל שהכול מנוהל כאן ע"י הבורא, לא רק שאני לא חוששת מכך שאולי אחד מילדיי או בני משפחתי או אני נזדקק לתרומת כליה בעצמנו יום אחד וניזקק ונפסיד בגלל שתרמתי לבן אדם זר, אלא שנרוויח! כי לדעתי זה סוג של ביטוח. בגלל שעזרתי לילד אחר של הבורא, אני לא יפסיד מזה אלא רק ירוויח, כמובן שהכול יכול להיות ואף אחד לא מבטיח לי שאני ובני משפחתי לא נהיה חולים ונזדקק לתרומה, אולם כמו להבדיל שכיום לפי החוק בן אדם שתרום כליה ונזקק בעצמו לתרומה מקבל עדיפות רצינית בתור הממתינים לתרומה, כך גם מבחינת שמיים, אולי במילא נגזר אי שם בעתיד עלי או על בני משפחתי מחלה כלשהי ודווקא התרומה הזו תעזור להינצל ממנה, תקדם אותנו בתור...

איך הייתה ההחלמה שלך?

...שוחררתי אחרי יומיים – תוצאות הבדיקות היו טובות, הרגשתי שיפור מיום ליום ורציני מאוד לחזור לביתי וילדיי.

ב"ה כבר אחרי שבוע הרגשתי טוב וחוזק מספיק כדי לחזור לעבודה, בבית נעזרתי במעט למשך תקופה קצרה ושמחתי לחזור לתלם ולשגרה המבורכת.

חודש בדיוק אחרי הניתוח זכיתי להגיע לכותל ולברך הגומל, כשאני מרגישה מצוין לגמרי ולולא הצלקות הבהירות לא הייתי מאמינה שעברתי ניתוח לפני כל כך מעט זמן. ב"ה הגומל לחייבים טובות, שגמלני כל טוב!

איך ההרגשה?

... אבל בד בבד חשתי שמחה אדירה והתרגשות, ממש ככלה הנכנסת לחופתה, או כאישה הרה שעתידי להביא חיים חדשים לעולם. הרב הבר שלח לי חומר שנכתב ע"י אישה שתרמה כליה לבחור זר לפני זמן מה, קראתי והתרגשתי והתחזקתי, היא כתבה כל כך יפה! בין השאר כתבה – כליה – כלי ה'. ואז חשבתי, הכליה הזו היא לא שלי, כמו ששום דבר לא שלי. היא פיקדון מה', ולעת הזו היא מיועדת. כמו שהאישה שכתבה את הדברים הודתה לכליותיה, נפרדה מזו ששירתה במסירות וביקשה ממנה להמשיך ולשרת במסירות בגוף הנותר, וביקשה מהנשאר למלא את התפקיד אצלה, כך עשיתי גם אני.

מונולוג מרגש של ילדה

מבעד לתריס המוגף למחצה הביטה תמי החוצה. מאחוריה מזרזת אמא את אחיותיה לצאת ללימודים. בלחש היא מאיצה בבנים 'שתו, שתו מהר את השוקו... ואל תשכחו את קבוקו המים לבית הספר. חם היום... מנסה היא בכל מאודה שהלחישה לא תגיע, חלילה, לאוזניה של תמי. אבל היא שמעה. תמיד היא שומעת. היא מעיפה מבט לאחוריה ורואה את אביה עוצר לרגע את ארגון החפצים לקראת היציאה למרפאה, ותולה בה מבט.

” היא מעבירה את לשונה על שפתייה החרבות, מנסה להפיג את תחושת הצמאון שלא תחלוף.

היא יוצאת
אמא ואמא
מנסים לעזור
כמה אפשר,
אבל הם לא
יכולים.”

מן החלון נראית חברתה שני, הולכת יד ביד עם רחלי. "המורה אמרה שחבל שהמקום הכי טוב יהיה ריק כל הזמן" אמרה לה שני בתמימות, "אז היא העבירה את רחלי על ידי. את לא כועסת, נכון?"

נכון. היא לא כועסת. ועל מי היא תכעס? כל יום היא, ילדה בת שבע, צריכה להתייצב במרפאת הדיאליזה לטיפול בן 3 שעות, ולאחריו אין לה כוח לעשות כלום. כלום. אפילו להשלים כבר לא משלימים לה. אז בעצם מה אכפת לה אם רחלי יושבת שם?

עכשיו כואב לב הגרון, וגם העיניים צורבות. במהירות היא עוזבת את החלון. ששני לא תראה שהיא ראתה אותה. גם היא כבר לא רוצה לראות אף אחד.

הכל התחיל לפני כשנה. בן חובה. היא היתה חולה, היה לה וירוס, כך אמא אמרה,

של שלשולים והקאות. היא הרגישה אז נורא. מאז כל החיים השתנו - הכליה נפגעה והפסיקה לתפקד לגמרי. ומאז היא מטופלת בדיאליזה.

אמא הסבירה לה איך פועל מכשיר הדיאליזה, ועד כמה הוא עוזר לה. אבל היא שונאת אותו. כל פעם צריכים לדקור אותה במחט כזאת עבה, שממנה כל הדם יוצא ונכנס לגוף וכך הוא מתנקח. אבל היא לא מרגישה בריאה יותר כשהיא מחוברת אליו. היא מרגישה לפעמים כזאת סחרחורת שכל העולם מסתובב לה. אפילו אם היא עוצמת עיניים הסחרחורת ממשיכה.

אבל אם זה רק היה זה אולי היה נסבל.

היא יודעת שאבא ואמא מנסים לעזור כמה שאפשר אבל הם לא יכולים. אבל גם היא כבר לא יכולה. לפעמים היא נשכבת על

הרצפה ובוועטת ברגלים. ומה היא מבקשת? לונה פארק? או אולי בגד חדש? רק כוס מים קטנה... לגימה אחת של מים קרים ומשיבים נפש ביום של שרב. ואמא מנסה להסתיר את דמעותיה ומגבירה את עצמת המזגן, לנסות להיטיב את הרגשתה. היא מלחלת את שפתיה החרות ואומרת לה: "מתוקה שלי, את יודעת שאסור... אסור לך לשתות יותר מכוסית קטנה ביום... תחזיקי מעמד, תתפללי שיימצא לך תורם... התפילות שלך בטח יעזרו..."

והם עזרו.

ורבים עזרו לתפילות לעזור.

היא פגשה את הרב הבר, מארגון מתנת חיים, ואמא ספרה לה שגם הוא היה כמוה, בדיאליזה. אבל עכשיו הוא כבר לא. הוא קיבל כליה חדשה, בריאה, מתפקדת... "הלואי וגם לי יהיה... כליה אחת! רק אחת!" היא לחשה לאמא, ואמא אמצה אותה אליה.

ועכשיו היא קבלה...

*

מן הצד השני של המתרס עומדת רייצ'ל, אשה אמריקאית בת , עובדת בכירה בבנק אמריקאי.

היא ראתה את גיטה, שתרום כליה לפני כ-, וכעת היא מגייס תורמים לארגון מתנת חיים בחו"ל.

"אני מוקפת במתנות רבות כל כך משמים", היא אומרת כשהיא מעבירה מבטה סביב, "והרגשתי שאני חייבת להחזיר משהו, לעשות טוב. אחרי שנודע לי שהסיכון היחיד בתרומת כליה הוא הניתוח, החלטתי שאני הולכת על זה".

ההחלטה של רייצ'ל הצילה את תמי.

*

תמי מכתילה את ילקוטה הורוד והריחני. הוא כמעט חדש עדיין... היא ממהרת, שלא לאחר חלילה ללימודים, ואמא מזכירה לה בחיור: "תמי, השוקו"...

בעליזות היא מנפנת לה לשלום, ועומדת להצטרף לים הבנות הגועש והרוגש שבחוץ.

לרגע היא מהססת וחוזרת על עקבותיה.

"אמא", היא לוחשת... אמא נפנית אליה "כן, תמי?"

"מותר לי לבקש עוד אחת?"

"עוד כוס שתיה?" מנחשת אמא,

"לא, אני רוצה עוד כליה", מבהירה תמי ומוסיפה: "אני רוצה שתהיה לי כליה אחת

בשבילי, ועוד כליה אחת בשביל לתרום לאחרים..."

מחוויותיהם של תורמים ומושתלים:

”

”כרופא כליות אני מעורב בהצלת חיים כל שבוע, אם לא כל יום. אולם תרומת הכליה שלי הייתה הצלת חיים יוצאת דופן, והחוויה הזו ממשיכה להוות מקור לסיפוק אדיר.”

(ד"ר מאיר ליפשיץ, נפרולוג, תורם כליה).

”

”לא בכל יום מזדמן לאדם לעשות מעשה של צדקה מצילת חיים בגופו עם סיכון אפסי לעצמו. ארגון "מתנת חיים" הוא הכתובת לתורמים המוכנים לתת מעצמם לזולתם, והוא מסייע בידם לממש זכות זו, תוך הקפדה על סטנדרטים רפואיים ושמירת החוק.”

(פרופ' איתן יפה נוף, הדסה עין כרם, חבר הנהלת ארגון "מתנת חיים").

”

”עדיין לא מצאתי תורם כליה אחד שהתחרט על מעשהו, וגם אני לא התחרטתי. לתת חיים מעצמך זוהי הרגשה נפלאה.”

(סם וולדמן, תורם כלייה, מקשר ארגון "מתנת חיים" בארה"ב).

”

”לא היססתי לרגע לפני שהצעתי את כלייתי לאיתן, חולה כליות בן 63. מבחינתי הוא עשה לי טובה כשהוא העניק לי הזדמנות לעשות את המצווה והתרומה הנפלאה הזו.”

(חיה בן ברוך, צפת, תורמת כליה).

”

”מסופקני אם אקבל שכרי בעולם הבא על מעשה התרומה, כי קבלתי את שכרי בעולם הזה – הסיפוק העצום וההרגשה הנפלאה שמלווה אותי בכל רגע ממש הם שכרי.”

(אב ל-6 ילדים מבני ברק, תורם כליה).

”

”התחושה שלי היא שפשוט קיבלתי חיים חדשים. אני לא מאמין שיש לי אפשרות לחיות כמו בן אדם רגיל, בלי היסורים שהיו מנת חלקי לפני ההשתלה. ב"ה אני ממש אדם אחר לגמרי.”

(אריאל, בן 22, מושתל כליה).

”אני לא יכול שלא לחוש בקנאה הממלאה אותי כשאני חושב על תורמת הכליה שהצילה את חיי. יש קונה עולמו בשעה אחת.” **(עודד, בן 65, מושתל כליה).**

”אני מאד ממליץ, אני מאד שמח שעשיתי את זה.” **(ד"ר ד. ר. תורם כליה).**

אנו חיים עם חלק אחד "מיותר", ש-730 איש זקוקים לו!

אצל חולי אי ספיקת כליות מפסיקות שתי הכליות לפעול בשל סיבות שונות. הכליות אחראיות על סינון מערכת הדם וסילוק פסולת ונוזלים מיותרים מן הגוף. כשהכליות מפסיקות לפעול הגוף נמצא בסכנה, הרעלים מצטברים ומערכות הגוף עלולות לקרוס בזו אחר זו. כדי למנוע התדרדרות מטופלים חולים אלו בדיאליזה שמשמרת את מצב הגוף אך לא מרפאת אותו.

למרות הטיפול בדיאליזה עדיין מצטברים בגוף רעלים ונוזלים. כמו כן בזמן הטיפול יש תופעות לוואי קשות, ועל החולה להקפיד על דיאטה קיצונית באוכל ובמיזח בשתייה. שלוש פעמים בשבוע החולה צריך להיות מחובר למכשיר הדיאליזה למשך כ-4 שעות, זמן ההתאוששות מהטיפול אורך לעיתים יום שלם. תוחלת החיים של חולי הדיאליזה יורדת פלאים ואיכות חייהם גרועה ביותר.

לחולים אלו מנצצת קרן אור ממרחק – השתלת כליה.

שיעורי ההצלחה בהשתלת כליה גבוהים מאד בעזרת השם. כיום, כשהניתוחים מפותחים, ויכולת ההתאמה השתבחה גם היא, למעלה מ-95% מההשתלות מצליחות. רבים רבים ממושגלי הכליה מסתובבים בינינו כאחד האדם, ויחיו בעזרת השם עוד לאורך ימים ושנים.

מהם הסיכונים הכרוכים בתרומת כליה?

תרומת כליה מתורם חי היא תהליך בטוח מבחינה רפואית, הניתוח עצמו כרוך בסיכון רפואי מזערי, ותוחלת החיים של התורם אינה נופלת מזו של אנשים שיש להם שתי כליות בריאות.

במחקר נוסף נמצא גם כן שאצל התורמים לא הייתה עלייה כלל בסיכון ללקות באי-ספיקת כליות סופנית (ESRD). אצל מרבית התורמים שהשתתפו במחקר נמצאו שיעורי סיכון-כלייתי נורמליים, והם נהנו מאיכות חיים מעולה לאחר שתורמו כליה. ישנם מחקרים נוספים, לעומת זאת, שהראו שתוחלת החיים של תורמי הכליות היתה ארוכה יותר מאלו שלא תרמו, יתכן שהסיבה היא שתורמי הכליות הם אנשים בעלי בריאות מצוינת.

יצוין כי שיעור ההצלחה של השתלות כליה בישראל הוא מן הגבוהים בעולם, ואף הפיתוחים החדשים ביותר, שנכנסו רק לאחרונה, נמצאים בשימוש בארץ.

במקרים רבים נמצא תורם מקרב קרובי המשפחה של החולה. או אז המצב הוא אידאלי. אולם רבים מאד הם החולים שלהם לא אותרה תרומה מקרובים, והם נאלצים לחפש בכוחות עצמם תרומה. כאן מגיע תפקידו של ארגון "מתנת חיים".

ארגוננו פועל לאיתור תורמי כליה אלטרואיסטים (מתנדבים), ופועל להגברת המודעות לנושא. צוות ארגון "מתנת חיים" בראשותו של הרב ישעיהו הבר, שהוא בעצמו מושגל כליה, מעמיד את עצמו בהתנדבות לרשות תורמי הכליה, למתן מענה בכל סוגיה, פניה ובקשה, בכל שעות היממה.

לרשותנו אנשי מקצוע מומחים במגוון תחומים רב, רפואיים, כירורגיים, משפטיים אתיים ומוסריים, הלכתיים ופסיכולוגיים. כולם רואים לעצמם זכות ללוות בעצה

ועזרה את אותם אבירי לב אציליים שניאותו לתרום מגופם להצלת חיים זולתם.

בעזרת השם, עלה בידינו עד כה ללוות עשרות השתלות מוצלחות. משנת 2010 ועד כה ביצענו 89 השתלות. עם הזמן גבר עד מאד קצב פניות החולים אלינו, אנו ניצבים בפני חולי דיאליזה רבים, שנושאים אלינו עיניים כלות. חלקם בעלי משפחות, הורים המטופלים בילדים קטנים, אחרים בעלי רקע של סבל קשה ומתמשך, והלב נקרע כשאנו נאלצים להשיב פניהם ריקם.

תקוות גדולות אנו תולים בתוכניות להחדרת המודעות הציבורית לאפשרות של תרומת כליות והצלת חיים.

רופא כליות כתורם כליה

ד"ר מאיר ליפשיץ / לשעבר נפרולוג בסן אנטוניו, טקסס, ארה"ב, ובבית החולים שערי צדק בירושלים, כיום גר בשכונת בית וגן, תרם בעצמו כליה, תקציר סיפורו:

אף אחד לא מצפה לעבור ניתוח, אבל לפני כשש שנים, עשיתי זאת, אני רופא נפרולוג מומחה במחלות כליה, תרמתי כליה.

בשנת 1970, זמן קצר לאחר שסיימתי את בית הספר לרפואה, האפשרות של השתלת כליה הייתה עדיין בחיתוליה, עם שיעורי הצלחה נמוכים, אז נודע לי כי אחותי סובלת מירידה הדרגתית בתיפקוד הכליות שלה, כעבור 20 שנה הן חדלו מלפעול והיא נזקקה לטיפול דיאליזה. במרכז הרפואי מאיו ברוצ'סטר, מינסוטה, נאמר לה שהשתלה היא אופציה הרבה יותר טובה מאשר דיאליזה. ועדיפותה גדולה יותר כשהיא נעשית בטרם החלו בדיאליזה.

סטטיסטיקת השיפור בשיעורי הצלחת השתלות כליה בשנים האחרונות, הביאה אותי להחלטה כי אני חייב לתרום אחת מכליותי לאחותי. כרופא, אני מכיר היטב את הסיכונים האפשריים של ניתוח, במיוחד למישהו בקבוצת הגיל שלי (הייתי בן 61 בזמן הניתוח). אבל הרעיון כי אני מסוגל לעזור לאחותי היה עבורי דחף חזק ללכת קדימה עם התהליך. אחותי שתמיד העריצה אותי כ"אח הגדול" שלה, הייתה מאד מסויגת מהרעיון: "איך אוכל לגמול לך על מתנה כזו? זה בלתי אפשרי", היא אמרה שוב ושוב. נבדקתי ונמצאתי מתאים.

כדי לשפר את מצב בריאותי על מנת להכין את עצמי לתרומת הכליה, התחלתי ללכת 60 דקות בכל יום, לרדת במשקל ולאזן את לחץ הדם שלי, שהיה מעט גבוה. אני כרופא הכרתי את התהליך שאני אמור לעבור, ראיתי אנשים רבים מחוברים לצינורות נכנסים ויוצאים מחדר ניתוח, אך להרגיש את זה על עצמי, זה היה מעט מוזר, נכנסתי לניתוח בשמחה, מתוך תחושה כי אני עומד לעשות את הדבר הנכון, ובמהלכו הוסרה כלייתי השמאלית והשתלה בגופה של אחותי, בזמן הניתוח הלכו הבנים שלי שהתגוררו בישראל,

להתפלל בכותל המערבי.

התעוררתי מהניתוח מאוחר בצהריים כשאשתי לצדי. שמחתי להיות אחרי, תחושת הקלה מדהימה, כולם שמחו על כי עברתי את הניתוח ללא כל קושי, אך עוד יותר מכך, הם היו שמחים בשביל אחותי, מאז ההשתלה תאפשר לה להימנע מטיפולי דיאליזה ולהמשיך ולחיות חיים פעילים ובריאים. הכליה החדשה של אחותי עבדה היטב ברוך השם, ובתוך יום תפקוד הכליות שלה התקרב לנורמלי.

בימים שלאחר הניתוח, לא היו לי כאבים, השתחררתי ביום שישי. היה זה מספר ימים לפני חג הפסח, התארחנו בבית של חבר קרוב אשר ביתו היה במרחק שתי רחובות מבית הכנסת, והייתי מסוגל ללכת לשם ובחזרה ביום שישי ויום שבת עם קושי קטן. לקח לי כמה שבועות עד שכוחותיי חזרו לחלוטין, אבל לאחר מכן חזרתי לשגרה היומית שלי כולל 60 דקות של הליכה.

כרופא כליות, יוצא לי להיות מעורב בהצלת חייהם של חולים מדי שבוע אם לא בכל יום. אף על פי כן עדיין הכליה שתרמתי לאחותי הייתה חוויה יוצאת דופן וממשיכה להיות מקור לסיפוק אישי עצום.

מספרים מספרים

עובדות ומספרים על כליות והשתלות

כ- **5,500** מטופלי דיאליזה חיים בישראל כיום.

כ- **1,000** ממתנים להשתלת כליה.

משך זמן ההמתנה להשתלה עשוי להגיע ליותר מ 7 שנים!

בשנת 2011 נערכו בארץ **273** השתלות כליה.

למעלה ממחציתם מתורמים חיים.

שיעור ההצלחה בניתוחי השתלה עולה על **98%**.

כליות בריאות של אדם בריא נותנות **400%** תפקוד כלייתי - פי 4 מהדרוש לתפקוד תקין של הגוף.

תורם כליה אחת, נותר עם יותר מפי 2 ממה שנדרש לו לבריאות תקינה.

תורם כליה נותן חיים למושתל במשך **60** שניות כל דקה, **60** דקות כל שעה 24 שעות ליממה 265 ימים בשנה, סה"כ : למעלה מ - **31** מליון שניות של חסד בגופו בשנה!!

לא היה לי מנוח ...

"אנשים מחכים שמישהו יציל להם את החיים, איך אני יכול לישון במנוחה בידועי שאני, כן! אני הקטן, יכול להיות זה שיציל אחד מהם" (משה ק. תורם כליה)

כליה למסירה / מאת לורי פלטניק

מדוע תרמתי את כלייתי לאישה שאני לא מכירה.

הכל התחיל בקולורדו לפני שלוש שנים, כשחבר טוב של בעלי נזקק לכליה. מסיבות שונות, אף אחד מבני משפחתי לא יכול היה או לא התאים לתרום לו כליה. כל מי שסבל בעבר מאיזושהי מחלה בכליות, מי שחלה במחלות שונות כמו סרטן למשל, מי שסוג הדם שלו שונה מזה של המקבל הפוטנציאלי, כבר אינו יכול לתרום לו.

באחד הלילות התעוררתי בשעה מאוחרת, וניגשתי לשאול את "הרב גוגל" כמה שאלות בנושא תרומת כליה. רק רציתי לברר במה בכלל מדובר. מצאתי שם המון מידע, והתחלתי להבין שעל פי הדרישות וההגבלות, מסתבר שאני בעצם מועמדת טובה לתרום כליה.

ואז התעורר בי הרעיון לתרום כליה, ולאחר שדנתי בכך עם בעלי ועם הרב שלנו, החלטתי להציע את הכליה שלי לאותו ידיד. הוא נורא התרגש ולא ידע איך להודות על ההצעה. מייד נכנסנו למסלול הבדיקות הרפואיות, אולם, כבר בהתחלה החליט הצוות הרפואי שמכיוון שהגוף שלו הרבה יותר גדול משלי, הכליה שלי לעולם לא תצליח לתמוך בו. נדחיתי והתאכזבתי.

כמה חודשים אחר כך עברנו לווישינגטון לעבודה עבור אש התורה. יום אחד ראיתי מייל, שהסתובב ברשת הפנימית של אש התורה, שסיפר על ילד חולה מאוד בן 5 שזקוק לכליה. הגבתי למייל והסברתי שכבר ערכתי את הבירורים הדרושים, ושאני מרגישה שאני יכולה להיות מועמדת טובה לתרומת כליה.

איך אני יכולה לומר 'לא' למישהו אחר רק בגלל שאני לא מכירה אותו?

כמה ימים אחר כך קיבלתי תשובה שבסופו של דבר הילד יותר מדי חולה מכדי לעבור השתלה, אבל האם אני מוכנה להיבדק לתרומה עבור אנשים אחרים?

מי שענתה למכתבי הייתה חיה ליפשיץ, יהודייה שומרת מצוות מניו-יורק. לפני מספר שנים היא תרמה את כלייתה למישהו, ואחיה, יוסף, עשה את אותו הדבר. כעת היא מקדישה את זמנה כדי לעזור לאחרים לעשות את אותו הדבר.

זאת הייתה הדילמה המוסרית הראשונה בה נתקלתי. לחבר שלנו, כן. לילד קטן, כן. איך אני יכולה לומר 'לא' למישהו אחר, רק בגלל שאני לא מכירה אותו?

מילאתי טפסים ושוב נכנסתי לתהליך הבדיקות. המועמדות לתרומה היו שלוש נשים מניו-יורק, בשנות השלושים והארבעים לחייהן, שלכל אחת מהן כמה ילדים. כל השלוש היו חולות מאוד ונזקקו להשתלה באופן נואש.

עברתי את השלב הראשון, והגשתי בקשה להתקבל בתור "תורמת אלטרואיסטית" (שאינן לה שום קשר והארבעים לחייהן, שלכל אחת מהן כמה ילדים. כל השלוש היו חולות מאוד ונזקקו להשתלה באופן נואש.

הסברתי לו שלא בדיוק ברור לי למה אני רוצה לתרום כליה, אבל אני באמת רוצה. הסברתי שבכל רגע הבדיקות עשויות לגלות שאני תורמת מתאימה. הוא לא התלהב וביקש לדון על כך זה עם הרב שלנו, אבל הסכמנו שבינתיים אני אמשיך להתקדם.

באותו שלב, רק מעטים ידעו מה אני מתכוונת לעשות, וכמעט כולם הגיבו באותה תגובה שלילית: איך אני יכולה לסכן את החיים שלי? יש לי ילדים ובעל ואחריות. מה אני חושבת? מה אם אני אצטרך יום אחד כליה? מה אם אחד מילדיי יזדקק לכליה ואני לא אוכל לתת לו?

ניסיתי להסביר להם שהסיכון לתורם נמוך מאוד, בערך זהה לכל ניתוח אחר שכולל הרדמה מלאה. שמשך ההחלמה דומה להחלמה מניתוח קיסרי (בלי תינוק קטן שצריכים לטפל בו 24 שעות ביממה). הסברתי שבהחלט חשבתי טוב, וגם ערכתי ברור מקיף. ושאם אתה תורם כליה, ומאיזושהי סיבה תזדקק בהמשך הדרך לכליה בעצמך, במקום לחכות בתור הארוך שנמשך מספר שנים, מקפצים אותך לראש הרשימה... ובכן, זה ביטוח טוב (למרפאת תרומות הכליה, במרכז מונטיפיורי, היה רק מקרה אחד כזה במשך 20 השנים בהן הם עוסקים בהשתלות).

שאלתי את פאט, האישה המקסימה שמנהלת את מרפאת ההשתלות, מה אם אחד מילדי או הוריי יזדקק לתרומה בעתיד? היא סיפרה לי שששה חודשים אחרי שהיא קיבלה את תפקיד ניהול מרפאת ההשתלות, אחיה חלה ונזקק לכליה. היא החליטה לתרום לו את שלה ולהציל את חייו. כמה שנים אחר כך, היא חלתה בסרטן והתגברה על המחלה. היא אמרה לי שאם היא הייתה מהססת ומתעכבת עם התרומה, היא כבר לא הייתה יכולה לתרום אותה בגלל הסרטן. במילים אחרות, ה' מנהל את העולם, וכשעומדת לפנינו מצווה, אפשרות להציל חיים, צריכים למהר ולתפוס אותה. יתכן שההזדמנות לעולם לא תחזור. לא לעשות כלום ולחיות בעולם של "ומה אם...?" עלול לעלות במחיר חיים.

מבדיקות להשתלה

המשכתי לעבור את שלל הבדיקות ולהתקדם בשמחה לשלב הבא. היה נעים גם לדעת שברוך ה' אני בריאה מכף רגל ועד ראש. סיפרו לי שהרבה פעמים חייו של תורם פוטנציאלי ניצלו, כשבבדיקות ההכנה התגלו אצלו דברים שעלולים היו לא להתגלות אלמלא כן.

בעלי עדיין לא היה לגמרי משוכנע לגבי הצעד שלי. הוא ניהל מחקר אישי משלו, שוחח עם נפרולוג (רופא מומחה למחלות כליות) והתייעץ עם הרב שלנו. הרופאים הבהירו לו שאדם יכול לנהל חיים תקינים ונורמאליים לחלוטין עם כליה אחת. הרב אמר לו שהצלת חיים היא מצווה גדולה, ושהוא צריך לתמוך בי בכל דרך אפשרית. בעלי נסע למרפאה, פגש את צוות המשתילים, ונתן לי 100% תמיכה.

במרפאה ההשתלות שאלו אותי אם אני מעוניינת לשוחח עם האישה שעתידי לקבל את הכליה. "כן... לא... כן!"

היו לי רגשות מעורבים בהחלט. מה אם היא לא תמצא חן בעיניי? מה אם היא תהיה שיפוטית? או, כפי שהזירה אותי ידידה אחת, מה אם היא משתמשת בסמים או מעשנת בין המשפטים? ויותר מזה, חששתי ששיחה כזאת עלולה להיות מזוזה מאוד.

בסופו של דבר החלטתי שאני רוצה לדבר איתה, אבל רק בתנאי שהיא מרגישה נוח לדבר איתי. ביקשתי שיתנו לה את המספר שלי, ויגידו לה שהיא לא צריכה להרגיש שהיא חייבת לדבר איתי.

בשני הימים הבאים לא ניתקתי את הנייד שלי לרגע, אפילו כשלימדתי. הלב שלי ממש ניתר בכל פעם שהוא צלצל. אבל זאת לא הייתה היא. בסופו של דבר, בלילה השלישי, הטלפון צלצל בדיוק כשנכנסתי לכיתה, וזאת הייתה היא.

קבענו לשוחח בעוד שעה, אחרי השיעור. מסרתי את השיעור נסערת מאוד, ואחרי נכנסתי למשרד ועניתי לשיחה. שוחחנו במשך ארבע שעות.

"אין מילים", היא פתחה.

רצינו לדעת הכל זו על זו – הילדים, העבודה, הכל. זאת הייתה אחת השיחות המשמעותיות ביותר בחיי.

גיליתי שהיא אישה אמיצה במיוחד, ואם לשבעה ילדים. היא מבוגרת ממני בשנה, וש לפני שנה וחצי, בבדיקות דם שגרתיות לקראת ניתוח שבר, היא גילתה שהיא חולה במחלת כליות קטלנית, KPD. בישראל, זקוקים כ-1,000 איש לתרומת כליה. רק 150 כליות מושגות מנתיחה שלאחר המוות ומתורמים חיים גם יחד

התרופה היחידה למחלתה היא השתלת כליה. תרומת כליה מאדם חי מכפילה את סיכויי הקליטה, מכיוון שהכליה בריאה וטרייה. ואם אדם מקבל כליה לפני שהוא מתחיל לעשות דיאליזה, סיכויי ההחלמה שלו מוכפלים שוב. המון אנשים נפטרים מידי שנה תוך כדי המתנה.

נסעתי להשתלה בניו-יורק עם חברתי רבקה, שהתנדבה ללוות אותי כדי שבעלי יוכל לטפל בילדים בחזית הביתית. קהילת התלמידים והחברים התלכדה וארגנה עבורם ארוחות והסעות, כדי להסיר מליבי את העול. בשלב זה, כל כך הרבה אנשים התגייסו לעזור ולתמוך בנו.

הניתוח נקבע ליום חמישי, ואני הייתי צריכה להגיע לשם שלושה ימים קודם, כדי לעבור בדיקות אחרונות. ביום שני בו הגענו, התקשרה אליי מקבלת הכליה, והזמינה אותנו אליה לארוחת ערב משותפת. הייתי נרגשת ולחוצה גם יחד. הרגשתי כאילו אני עומדת לפגוש אחות תאומה שהפרידו ממני בלידה. בילינו ערב נפלא במיוחד איתה ועם בעלה.

אנחנו כל כך דומות בתחומים רבים, ובעלה אפילו הזכיר לי את בעלי! ברור שזה היה שידוך משמים. היא הכינה עבורנו סעודת בריאות מדהימה ביותר, ומוכן שהיא לא יכלה לאכול ממנה אפילו פירור. הדרך היחידה בה היא הצליחה להימנע מדיאליזה, הייתה שמירה קפדנית על התזונה. מהיום בו התגלתה מחלתה, היא לא צרכה גרם אחד של חלבון, מוצרי חלב, פירות הדר, אשלגן ורכיבי מזון רבים אחרים. היא סיפרה לי שבשבילה ארוחת צהרים זה חסה עם פריכות אורז. לפינוק, היא שמה טיפונת

מיוזן מעל. מזוויות מסוימות הפגישה הייתה מוזרה, אבל יחד עם זה, היא גם הייתה מאוד מעוררת. במשך השנה וחצי שבהן היא חולה, היא חיתנה שלושה ילדים. היא הראתה לי את אלבומי החתונה, ואחר כך שאלתי אותה על מה היא חשבה בחתונות, כשהיא יודעת שהזמן שלה הולך ואוזל. "בכל חתונה ידעתי שהילד הזה יהיה בסדר. הם נישאו לאנשים טובים. אם אני צריכה למות, אולי יהיה להם קשה, אבל הם יוכלו להמשיך הלאה. רק רציתי לחיות מספיק, כדי להספיק לחתן את שאר הילדים. ואז אוכל ללכת בלב שקט."

לא יכולתי אפילו לדמיין את עצמי חזקה כל כך. מול מצבה המפחיד, היא תמיד שמרה על חיוך; אמונתה באלוקים מעולם לא התרופפה, ולמעשה, רק התחזקה; היא המשיכה לעבוד כרגיל, והייתה בלי ספק מקור הכוח של המשפחה.

בלילה שלפני הניתוח היא התקשרה כדי לומר לי שאני לא חייבת לעשות את זה. "לורי, את לוקחת סיכון ואני רוצה שתדעי שאת באמת יכולה לשנות את דעתך. ואני אבין אותך."

כל כך התפעלתי, אבל הבטחתי לה שמחר ב-6 בבוקר אני אגיע לבית החולים כמתוכנן.

באותו לילה התקשרתי אל הוריי ואחיי וסיפרתי להם בפעם הראשונה מה אני עומדת לעשות. הם אמנם הופתעו, אבל תמכו בי באופן יוצא דופן. התנצלתי שזרקתי את זה עליהם ברגע האחרון, אבל לא רציתי שהם ידאגו.

גם אחותי כלכיה ספרה לילדיה על הניתוח ברגע האחרון. כמה חודשים קודם, חשבו שנמצאה לה תורמת, אבל יומיים לפני הניתוח התרומה בוטלה. נמצא חלבון בשתן של התורמת, דבר שמפחית את סיכויי ההשתלה, והאכזבה שברה את המשפחה שלה.

היום הגדול

הרבה אנשים שאלו אותי אם אי פעם התעוררו בי ספקות. היה רק רגע אחד שבו היססתי. זה היה כשצעדתי עם האחות אל חדר הניתוח. נכנסנו למבוא הסטרילי למחצה, שלפני חדר הניתוח עצמו. "הגענו", היא אמרה.

"רק רגע", אמרתי. "אני צריכה להתפלל."

עצרתי שם ואמרתי קריאת שמע, וביקשתי מאלוקים לתת לי לחיות ושהניתוח יהיה מוצלח במיוחד, ושגם היא תחיה.

"בסדר", אמרתי. "אני מוכנה".

ראיתי את האורות, את שולחן הניתוחים הארוך עם הרצועות, וקפאתי. "מה אני הולכת לעשות?"

ואז היא פתחה את דלתות חדר הניתוח, ואני נבהלתי למצוא שם כל כך הרבה אנשים, כולם מתרוצצים ועושים כל מיני דברים עם ציוד ומכונות. ראיתי את האורות, את שולחן הניתוחים הארוך עם הרצועות, וקפאתי. "מה אני הולכת לעשות?" ואז עצמתי את עיניי ואמרתי לעצמי, "פשוט תעשי את זה. פשוט תעשי את זה".

נשכבתי על השולחן, והדבר הבא שאני זוכרת היה בחדר ההתאוששות בו סיפרו לי שהניתוח הצליח ושהכל בסדר.

הכל עבר. אבל באמת רק התחיל.

החיים שזה נתן לי

זה היה ניתוח לפרוסקופיה, ואני נשארתי להתאושש בבית החולים רק כמה ימים. באותו זמן, ילדיה הגדולים של אחותי לכליה, ומשפחתה הנרחבת זרמו לחדרי. הם בכו והודו לי שהצלתי את חייה. כשהרגשתי טוב יותר, הייתי צועדת במסדרון כדי לבקר אותה. היא התקדמה מצוין, והיא שוב אמרה לי, שאין לה מילים. הצורה היחידה שהיא יכולה לתאר את מה שהיא חשה, זה שהיא הרגישה כאילו משאתי ענקית דוהרת לעברה במלוא המהירות, ופתאום אני הופעתי משום מקום, הושטתי ידיים ובלמתי אותה.

ה' נתן לי הזדמנות לתת לה חיים, והכרת התודה שהיא ובני משפחתה חשו כלפיי הייתה אדירה. הבנתי שצריכה להיות לי אותה הכרת תודה כלפי הוריי, שנתנו לי חיים. התביישתי לגלות באיזו פשטות אנחנו מקבלים את עובדת היותנו כאן, וכמה מעט הכרת תודה יש לנו לאנשים שאפשרו למציאות הזאת להתקיים.

אני עדיין מעבדת את כל החוויות, ומרגישה מאוד קטנה מול פני האימה וחוסר היציבות שבחיים ובמוות.

לא לכל אחד מתאים לתרום כליה. יש כאלה שפשוט לא יכולים, בגלל היסטוריה רפואית אישית או משפחתית. אבל כמו שאמרה לי מישיה קצת לפני שיצאתי לבית-החולים, "לורי, אולי אני לא אתרום את הכליה שלי, אבל בזכות המעשה שלך, אני אהפוך לאדם שנותן יותר".

בני אדם יצרו מכוונות דיאליזה גדולות כדי לסנן את הפסולת שהכליות שלנו לא מצליחות לסנן. ועדיין, הן מצליחות לעשות רק 15% ממה שהכליה הקטנה שה' ברא מסוגלת לעשות.

תיהנו מהחיים שלכם. אבל תשמרו על החיים שקיבלתם. ובבקשה, עשו מה שביכולתכם כדי לעזור לאחרים לשמור על שלהם.

באדיבות aish.co.il - אתר אם חכמת חיים

”ה' מנהל את העולם, וכשמוצאת
לפנינו הזדמנות להציל חיים, חייבים
לתפוס אותה”

לקט קצר מסיפורם האישי של תורמי כליה מתנדבים

חיה בן ברוך תרמה כליה לאדם שלא הכירה; חייו ניצלו

בגיל 63 חשב איתן, שסבל ממחלת כליות קשה, שימות כיוון שלא יימצא לו תורם. ואז נכנסה לחייו חיה בן-ברוך, חרדית מצפת שתרמה לו אחת מכליותיה.

חיה בן-ברוך ראתה פנייה של "מתנת חיים" ולא היססה לרע, קודם שהציעה את כלייתה לאדם שכלל לא הכירה. מבחינתה, הוא בכלל עשה לה טובה בכך שהעניק לה הזדמנות לעשות מצווה. בן-ברוך החליטה שהיא עושה את זה - והצילה את חייו של אדם שבגיל 63 כבר הכין צוואה.

המודעה בעיתון החזירה נער ללימודיו

"אני גר בני ברק, אב ל-6 ילדים, זכיתי לתרום כליה לפני למעלה משנה. איני יודע איזו זכות נפלה בחלקי על אשר זיכני השם במצוה גדולה כזו. נעניתי למודעה של "מתנת חיים", תרמתי כליה ואני מאושר, מסופקני אם אקבל שכר בעולם הבא, יען כי אכלתי שכרי בעולם הזה, דהיינו: הסיפוק העצום, וההרגשה הנפלאה שמלווה אותי כל רגע ממש!".

השכר הגדול ביותר

שני דברים זוכר ח' עם תחילת התאוששותו מההרדמה: "אני זוכר את מנהל מחלקת השתלות ב'בילינסון', פרופ' איתן מור, מבשר לי כי 'הכליה החלה לעבוד', וזוכר את פניו של ז. (תורם הכליה) ששכב במיטה לצידי. אנחנו מסתכלים זה בעיניו של זה ועיני זולגות דמעות. אני מטבעי רגשן מאוד. חיפשתי מילים להודות לו ולא מצאתי. קשה היה לי לבטא את הרגשתי במילים. זו. מביט אליי ואומר: 'אל תבכה. נתתי לך את הכליה בשמחה ובלב שלם. העובדה שאתה חי ובריא היא השכר הגדול ביותר שיכולתי לבקש!'..."

תרומת כליה מכל הלב – מאת יהודית

הייתי בת 62 כשעברתי חוויה מיוחדת במינה. זכיתי לתרום כליה לאישה שלא הכרתי קודם לכן.

הסיפורשלי התחיל לפני כמה שנים, לאחר פטירתו של חבר הכנסת הרב אברהם רביץ ז"ל. בני הצעיר סיפר לי שכאשר הרב רביץ נזקק לכליה, כל שנים-עשר ילדיו התנדבו להיות התורמים, ויותר מכך – הם רבו ביניהם על הזכות. בעקבות ניסיונו האישי קידם הרב רביץ חקיקה בכנסת לעידוד תרומת כליות אלטרואיסטית (שאין לתורם/ת שום קשר למקבל/ת).

השיחה הזו לא נתנה לי מנוח ומילאה את מוחי מחשבות. 'לעודד תרומה?!' – מי יכול לתרום? אף פעם לא חשבתי על כך! התחלתי לחקור את הנושא. בהשגחה פרטית, נתקלתי במכתב בעיתון שכתבה אישה נפלאה בשם חיה ליפשיץ, תורמת אלטרואיסטית בעצמה, שעוזרת בארה"ב בהתנדבות לאנשים הזקוקים לתרומת כליה. חיה ליפשיץ מכונה בפי מכריה "שדכנית כליות" – וה'שידוכים' שהיא עושה הם מסוג שונה לחלוטין מהמקובל...

המודעה הנכספת

בחיפוש אחר חומר בנושא מצאתי מאמר נפלא מאת לורי פלטיניק באתר aish.co.il. גם לורי היא תורמת אלטרואיסטית. המאמר עורר בי השראה וגרם לי להרגיש שאני מפסידה אם אינני תורמת! (המאמר נמצא בחוברת הזאת).

באותה תקופה התייעצתי עם הרב שלנו שאמר שאין עלי כל חובה לעשות זאת, אך מדובר במצווה גדולה מאוד. בשלב זה כבר הייתי "נעולה" על הרעיון וחששתי רק שתתגלה אצלי בעיה בריאותית כלשהי שתעמוד בדרכי.

התחלתי לסקור את העיתונים בניסיון לגלות מודעה המחפשת תורם כליה. מפעם לפעם אכן התפרסמו מודעות, אך הן פנו לבעלי סוג דם שונה משלי, או לאנשים מתחת לגיל 45 בלבד. יום אחד ראיתי את המודעה שחיפשתי – בחור צעיר זקוק לכליה, סוג דם A או O, ללא הגבלת גיל!

תורמת המ"ח

בטרם הספקתי ליצור קשר עם מפרסם המודעה, נפטרה אמי ע"ה. ורק כחודשיים-שלושה לאחר מכן טלפנתי למספר שבמודעה. השיחתי ענה הרב ישעיהו הבר, אדם יחיד במינו. הרב הבר הוא מושתל כליה ומאז הוא מקדיש את זמנו ומרצו (כשאינו מלמד בישיבה) במאמץ לשדך בין אחרים, והכל בהתנדבות (קוראים לארגון שלו מתנת חיים). אני התעדתתי להיות התורמת האלטרואיסטית ה-48 שלו!

הרב הבר אמר לי שבינתיים נמצא תורם לבחור שבמודעה, אבל קיימים מועמדים רבים אחרים ברשימת ההמתנה שלו. אם אני עדיין מעוניינת, עלי לבצע בדיקות מעבדה בסיסיות ואולטרה-סאונד של האגן, ולחזור אליו. אחר כך הרב הבר הציע שאבדוק התאמה עבור

שתי אחיות, שתיהן בשנות הארבעים, שתיהן בדיאלוזה, שתיהן אמהות למשפחות גדולות. בסוף, נתבשרתי שנקבע לי תור לבדיקות התאמה בביה"ח בלינסון בפתח תקווה.

וכך, באחד מבקרי חנוכה, נפגשנו יחד חמש נשים במרפאות החוץ של ביה"ח ביילינסון. שתי אחיות חביבות שזקוקות להשתלה, אימן (אישה מקסימה שמבוגרת ממני מעט), תורמת פוטנציאלית נוספת (אישה מיוחדת מאוד שהפכה בינתיים לחברה), ואני. עבר עלינו בוקר מדהים. גילינו שהיה לנו הרבה מן המשותף – כולנו עלינו ארצה מארצות דוברות אנגלית, וכולנו שומרות תורה ומצוות. על אף שהמעמד היה עלול להיות מביך למדי, הרגשתי מעין קסם באוויר. לאחר המפגש, אמן של האחיות כתבה לי: "אני חושבת שהמפגש אתמול היה מיוחד מאוד. הייתה בינינו 'כימיה' מופלאה, ועבורנו הייתה זו חוויה משמעותית. אני מרגישה שסוף-סוף יצאנו לדרך, ושנחנו לא לבד".

אחרי לקיחת דם להצלבה ולהתאמת רקמות, עלינו כולנו למחלקת ההשתלות, שם נרשמתי באופן רשמי כתורמת כליה פוטנציאלית. קיבלתי רשימת בדיקות נוספות לביצוע. אם הבדיקות תקינות, עולים לשלב הבדיקות המסובכות יותר. בכל שלב, ערכים מחוץ לטווח הנורמלי גוררים בדיקות נוספות. במקרה שלי הדבר אירע ארבע פעמים, ובכל פעם שהגיעו תוצאות חדשות נהגתי לומר תהילים לפני שיעינתי בהן.

כמו בבית משפט

הבדיקות הראו שיש לי התאמה לאחות הצעירה, אישה בת 42, אם לתשעה, שאכנה אותה מעתה והלאה אביבה. במשך חמש שנים עברה אביבה שלושה טיפולי דיאלוזה בשבוע, שלוש שעות בכל פעם. כעת ידעתי מי היא האישה הגיבורה שעבורה עברתי את כל מסכת הבדיקות! התברר כי התורמת השנייה התאימה לאחות הבכורה.

בארה"ב, תורם פוטנציאלי עובר ראיון עם עובד סוציאלי או עם פסיכולוג או פסיכיאטר. כאן בארץ, נשלחתי לראיונות עם כל השלושה! הפסיכולוגית ערכה בדיקה מקיפה בעזרת מגוון כלים פסיכו-דיאגנוסטיים. גם המושתלת הפוטנציאלית נאלצה להגיע למפגשים הללו (להוציא מפגש עם הפסיכולוגית), להתראיין בנפרד, וכמובן להביא התחייבויות מקופת חולים.

המכשול הסופי היה ועדת ההשתלות של משרד הבריאות בתל אביב – חווייה לא פשוטה. אביבה ואני זומנו לשעת בוקר מוקדמת. לאחר המתנה ארוכה נקראתי להיכנס ונאסר עלי להכניס לחדר הוועדה דבר, מלבד המודעה המקורית, אותה נתבקשתי מראש להביא. מסיבי לשולחן גדול ישבו מספר אנשים שהציגו את עצמם – פרופסור לרפואה, פסיכולוגית, עובדת סוציאלית, עורך-דין, נציג משרד הבריאות, נציג הצבור ואחרים שאני לא זוכרת, וכן קצרנית שרשמה כל מילה. בפני כל אחד מהנוכחים היה מונח תיק עבה – הנחתי שהתיקים הכילו את תוצאות כל הבדיקות וההערכות שבצעתי. האווירה הזכירה לי בית משפט, כשאני הנאשמת! הפרופסור שימש כיושב ראש, והוא נקט עמדה אגרסיבית. "למה את רוצה לעשות את הדבר הזה? זה לא הגיוני! אני פשוט לא מבין!" חברי הוועדה התחילו להמטיר עלי שאלות, כל אחד בתורו. שוב ושוב הזכירו את נושא הגיל שלי ומספר הנכדים שלי, כאילו שלבן אדם בגילי או עם מספר נכדים כשלי (ב"ה) אסור אפילו לחשוב על מעשה

זה! הרב הבר (מקור בלתי אכזב לייעוץ והדרכה לאורך כל התהליך) יעץ לי להפגין נחישות ולא לגלות שום היסוס, וכך השתדלתי לעשות.

זמן קצר לפני ההשתלה הוזמנתי להיפגש עם המנתח שהיה אמור להוציא את הכליה, ד"ר יבגני סולומונוב. הוא הסביר לי באדיבות שהניתוח יתבצע בלפרוסקופיה, אם יתאפשר הדבר (ואכן כך היה), באמצעות מספר חתכים קטנים באזור הבטן, וחתך גדול יותר להוצאת הכליה עצמה. אני חשה הכרת טובה מרובה לד"ר סולומונוב על כישוריו כמנתח, שבדאי תרמו להחלמתי המהירה, כמעט ללא כאבים.

קריאטיבין ברידה

שבועיים לאחר פורים, ביום ראשון, הגיע סוף-סוף האישור ממשרד הבריאות, והניתוחים נקבעו ליום ראשון - כשבוע בלבד לפני בדיקת חמץ. נתבקשנו להגיע לבית החולים במוצאי שבת קודש. לפני שיצאתי עם בעלי מהבית, הגיע אלינו הרב שלנו, והעניק לי ברכה. הוא הוסיף ואמר שהוא יודע שאנחנו שומרים על כל העניין בסוד, אבל יעץ כי לאחר ההשתלה, כדאי מאד לדבר על כך בחופשיות, כדי לעודד אחרים ללכת בעקבותיי.

ההשתלה נקבעה לצהרי יום ראשון. אביבה וכל אחיות המחלקה הרעיפו עלי ברכות. ביקשתי מראש מהרופא המרדים שיתן לי טישטוש לפני הכניסה לחדר הניתוח, דבר שאכן הקל עלי מאוד. לפי הבעת פניו של בעלי, שליווה אותי עד לדלת חדר הניתוח, ראיתי שגם לו לא היה מזיק קצת טישטוש!

כאשר התעוררתי, הרגשתי נפלא. לא חשתי כל כאב. מסתבר שמשאירים בגוף חומר משכך כאבים בשחרור מושהה, הפועל למשך יומיים.

ביומיים הראשונים היה ספק לגבי אופן תפקודה של הכליה המושתלת, אבל ביום ד' בבוקר, שעה שחיכינו לתוצאות הבדיקות, אביבה פנתה אלי ואמרה: "היא בודאי מתפקדת, הדיאליזה האחרונה שעשיתי הייתה ביום ראשון בבוקר, ולפני ההשתלה, בלי דיאליזה למשך שלשה ימים, הייתי כבר על ארבע". ואכן, בדיקות הדם הראו שהקריאטינין שלה - הממד העיקרי לתפקוד כלייתי - ירד פלאים, והתקרב לרמות נורמאליות. זכינו להרבה השגחה פרטית לאורך כל הדרך. ההחלמה שלי הייתה מדהימה. סבלתי מעט מאוד מכאבים. התחלתי ללכת בכוחות עצמי כבר ביום שלמחרת, ותוך ימים ספורים חזרתי לבצע הליכה יומית בת חצי שעה.

אביבה שוחררה מבית החולים לקראת ליל הסדר, וברוך השם לא נזקקה עוד לדיאליזה. אני מאחלת לה בריאות טובה עוד שנים רבות.

החוויה כולו הייתה מדהימה כל כך - ברמת אושר הדומה לחוויית הלידה. לאורך כל הדרך, התפללתי שאצליח לעבור את כל המשוכות, לתרום כליה ולהציל נפש מישראל. אני מודה לקב"ה שניתנה לי הזכות לקיים מצווה זו, והכל הסתדר על הצד הטוב ביותר.

הרב שת"רם כליה לאחד מקהילתנו

"אין הרגשה יותר טובה, מאשר לדעת שאתה הבאת חיים לאדם אחר. זה באמת היתה חוויה מדהימה, אילו הייתי יכול, הייתי עושה את זה שוב מחר..."

אשה מסורה משתפת:

"תרומת הכליה, הייתה החוויה הכי גדולה שחוויתי בחיים, אילו יכולתי לעשות זאת שוב, לא הייתי מהססת לרגע"

סיפורו של אברך "רגיל"

תרומת כליה אלטרואיסטית (לאדם זר)

שלום. שמי רפאל בדרך כלל איני נימנה עם האנשים המספרים על עצמם. אך הפעם יצאתי מגדרי, כדי לחזק את המצוה החשובה, כמבואר בהמשך.

אני אברך בן 30+ מטופל בחמשה ילדים בלע"ה. תושב ביתר עילית. לומד בעיר באחד הכוללים החשובים ובוגר ישיבות קדושות (אור ישראל וחברון).

ב"ה, בן אדם רגיל ביותר. אני משתדל לעסוק בתורה, לעזור בגידול ובחינוך הילדים אה, וכן גם תרמתי כליה.

אני כותב את הדברים, כחודש אחר ההשתלה, ומהצד שלי זה אכן כלאחר יד, כי כמעט שכחתי מכל הענין. אבל באמת, יש גם צד שני לסיפור – אשה אחת שהקב"ה זיכה אותה בחיים חדשים ומשום מה זכיתי להיות שלוחו בדבר: זכות גדולה התגלגלה לידי "וכל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא".

אני זוכר שבועדה של משרד הבריאות נשאלתי איך אני מתערב במעשה האלוקים וכי אני שותף שלו?

ועינתי בפירוש – אנחנו יהודים – וכן, הקב"ה נתן לנו את הזכות להיות שותפים לו כביכול במעשה בראשית. "יונתי תמתי" – תאומתי. לא אני גדול ממנה ולא היא גדולה מני (מדרש) (ועיין בבבא בתרא דף י' "אם אלוקים אוהב עניים – מדוע אינו מפרנסם? – כדי שניצולו אנו בהן מדינה של גיהנום")

ואיך הגעתי לדבר זה?

הנה עוד בבחורותי התפרסם הסיפור של ח"כ הרב רביץ, שנוזקק להשתלה, ורבו כל יוצאי חלציו, מי יזכה לתרום לו את הכליה שלו.

כבר אז נחרת בליבי בשמעי את הסבל הרב שעוברים מטופלי הדיאליזה, שאם חלילה אחד מקרובי משפחתי... אני הראשון שיקפוץ.

אבל עדיין תרומה אלטרואיסטית (לאדם זר) לא עלתה על דעתי. ובאמת בארץ עדיין לא היתה אפשרות זו. עד שקם אדם מורם מעם וחולל את המהפך הלא יאומן. הלא הוא הוא הרב הבר"י ויתן לו אורך ימים ושנים טובות ובריאות ויצליח בכל מעשה ידיו.

כשהרב הבר התחיל לפרסם בעיתונים, לא אחד שהיתה לי רתיעה, מה הם רוצים שאני אתן אבר מגופי? אבל אט אט חדרה בי ההכרה, הרי אם זה היה לאחי או לאחותי הרי לא הייתי חושב פעמים והרי כל ישראל אחים.

כלומר, זו לא תרומה אלטרואיסטית (לאדם זר) זו תרומה לאח, לקרוב!

את הדחיפה האחרונה קיבלתי בעקבות ניתוח קטן ופשוט שעברה אחותי (הביולוגית) להסרת כיס מרה, ניתוח נפוץ, שגם עברו אתו עוד כמה מקרובות משפחתי ומבוצע בשיטה לפרוסקופית ולאבר שמוציאים מגופם אין שני!

כמובן שלאחר מכן בררתי ברר היטב את הענין מבחינה הלכתית ומבחינה רפואית, ותחקרתי תורמים, עד שהחלטתי סופית שאין כאן בית מיחוש כדברי חז"ל "ריעותא דלא חזינן לא מחזיקין" ואדרבא, יש כאן מצוה רבה עד מאוד, שברצוני להיות שותף לה.

כמובן רגש אותי במיוחד המקרה הסציפי עליו קראתי אודות אשת חבר המטופלת בילדים רבים ובקשתי לתרום לה את הכליה שלי.

לא אלאה אתכם את תלאות הביוקרטיה למרות שזה הקושי היחיד השמור בזכרוני מהמצוה הגדולה הזאת. הניתוח עצמו היה פשוט וקל עם החלמה מהירה, לא היו לי כלל כאבים, רק אי נוחות כמה ימים וקצת קושי לקום מהמיטה ביומיים הראשונים.

הניתוח התקיים ביום ראשון בערב. וביום שלישי ב7:00 בבוקר, כבר הלכתי עם בגדים רגילים להתפלל שחרית במנין. בדרך, אומרת לי אחות, שאני לא נראה כמי שמאושפז במחלקה, ואכן, ב"ה בצהרי אותו יום שחררו אותי מבית החולים.

הסיבה שסיפרתי לכם את כל זה כדי לעורר אתכם ג"כ למצוה חשובה זו שכפי שהיתה איתי החלמתי במהירות. ולא אכחיש שיש כאלה שהחלמתם קצת יותר ארוכה, ויכול להיות אפילו "כאבים" בהתחלה אך מה כל זה כנגד הצלת נפש מישראל.

בואי כלה. / תקציר מסיפורה המרטיט של תורמת

יום ראשון א' אלול תשע"ב -

ארזתי תיק... כמו לפני מסע

ציוד אישי, בגדים להחלפה, מברשת שיניים

סידור, תהילים דפי כתיבה.

איך אורזים למילים את משמעות הדרך?

איך מסמנים ב"מפה" את המטרה?

אולי זה הזמן להבין את המניע, המנוע?

אולי לשאול שאלה או שתיים על העיקשות

והמאמץ בכל ההכנות?

אין בי פחד, רק התרגשות וכמיהה,
כמיהה עצומה לטפס את ההר הזה, כמשה
להיות כלי לה' – כליה.

יום שני ב' אלול -

מגיעה מוקדם לבלינסון, על הכל פרוש שקט של יום חדש.
במחלקה כבר מחכים, יעקב ה"חתן" (המועמד להשתלה), אביו ואימו.
מפגש מרגש... בחלקו מתחדש... שידוך מיוחד בין עלם צעיר בן 22 לסבתא. מתבוננת
על נעוריו וקומתו ושואלת בלי קול מי כאן יותר בריא... שיחות מסדרון, גישושים,
אנו "נמלטים" לסדרת בדיקות ובירוקרטיה ובין לבין מוסיפים עוד נדבך להיכרות.
על אותו הספסל בהמתנה, על מה נדבר? שום דבר אינו בעל חשיבות כמו הרגע
שלתתחו אנו באים ודווקא לכך, טרם נוצרו מלים.
השתיקה נעימה לי והציפיה גם היא מענגת.
השעות חולפות ואיתן 150 פרקי תהילים ומילים פרטיות המתגנבות אל על.

יום שלישי ג' באלול -

יש זמן... הניתוח יהיה בע"ה רק לקראת הצהרים. אני שלוה, לא ממהרת.
בנימין בעלי בא, גם הוא קם עם הזריחה, מסירות אחריות ושותפות, עכשיו יותר
מתמיד.
בדמיוני ראיתי את הבוקר הזה עטור תהילים ותפילות אלא שתפילת שחרית שגרתית
הייתה, להוציא אריכות מה בברכת "רפאנו" ו"לדוד ה' אורי וישעי" הפרק האהוב
לכבודו של חודש אלול, פרקי תהילים לרפואת החולים ואח"כ מנוחה.
מנוחה ומחשבות על הצפוי... איך נפרדים מכליה? איך מודים למי ששרתה אותי
שנים רבות ביעילות ובמסירות? אני "מדברת" אל כליתי השמאלית, מברכת אותה על
מה שהיה ומה שיהיה:

"יקרה שלי,

בזכות קיומן חייתי חיים בריאים בחסדי ה'.

לא התעייפת, לא נחלשת מעולם.

נבחרת להיות שליחה נאמנה, מתנה.

בואי כליה, לכי לדרכך החדשה,

ומלאי את יעודך.

העניקי חיים ובריאות אור ושמחה.

יהיה רצון שיהא בניכם בנין עדי עד!"

מרגישה קצת כמו אם הכלה, בדקות הספורות הללו כשהכל עומד על תילו, טהור ונקי, מסודר ושלוו. עוד לפני שצריך לרוץ ולארח, לחייך ולדמוע... אלא רק לחוש את מלוא עוצמתו של הרגע.

אחות נכנסת מחויכת " חדר ניתוח מחכה לך... " יופי גם אני מחכה לו... עוברת במהירות לחלוק ירוק ויוצאים לדרך. ברכות הצלחה מכל עבר, אני מודה ומתרגשת. בפתח חדר 3 עומדת משפחה אצילית ומיוחדת, יעקב וההורים, בדרכם העדינה מעמיסים על מיטתי המתרחקת תפילות, תקוות משאלות לב...

בורא עולם זכה אותי להיות ראויה למעמד הזה.

מתגלגלים פנימה, החלפת מיטות. שלום ותודה... פושטת זרועותי לטיפול הצוות, נקשרת ונארות כמו למשלוח. חם לי וטוב לי והפחד ממאן לבוא.

מתקשה להחליט אם אלה תחושות כמו לפני לידה, או כמו תחת החופה ואולי כמו בעקדה... אבל לא, מעל הכל מרחפת תחושה שאין דומה לה והיא מיוחדת למעמד הזה לבדו...

"רבש"ע – נקה וזקק את רצוני שיהא לשמך הגדול.

את מה שאני רוצה לעשות לכבודך, הקדש לאלו הזקוקים לזכויות.

הענק לי כוח למשימה הזו ושמור עלי שתהא נתינתי שלימה.

רפא את יעקב בתוך שאר חולי עמנו

וכתוב אותם לחיים, חיי בריאות ושמחה".

עיניו הטובות של המנתח, ד"ר נשר, מעלי.

כן, אני מוכנה... חיוך הדדי. מתפללת שיהיה שליח טוב וידין אמונה.

אין בי שמץ פחד רק שלוה ברוכה.

המרדים מרכיב מסיכה, עוד רגע ואני כבר בעולמות עליונים... בערב מגיע איתן. מושלת כליה נמרץ, מביא איתו אנרגית חיים בלתי נידלת ושקית עוגיות מבית החרושת שלו. מספר את סיפורו ואח"כ קובע: "תחשפו, תפרסמו. תעזרו כך לאנשים נוספים". מקשיבה לו, מבטיחה לחשוב על כך, לא מצליחה לדמיין את עצמי בתוך כתבה בעיתון... הוא לא מניח "גדול המעשה האחרון מהראשון!"

"הצלת חיים של אדם אחד, אם תפרסמי – יתכן ויהיו תורמים נוספים..." אמת פשוטה. איך מגייסים לזה כוח?

הרב הבר ואשתו רחל, אפשר לומר "שלי ושל יעקב

שלם הוא". הרב הבר יו"ר עמותת "מתנת חיים" מושתל כליה בעצמו, כתובת וכותל להכל, בכל מכל.

שסלל את הדרך, הציב את התמרורים וכיוון את האורות. שהקשיב, יעץ, בירר, הזיז, דחף, סידר, פילס בנבכי התהליכים את הנתיב הנכון עבורי. ברגישות ובאחריות נדירה. בלעדיו, כנראה שהייתי עסוקה כעת בשגרת ערב ביתית, ויהודית שזכיתי להכיר רק כעת, על הנעימות הכ"כ מיוחדת, המתנה, ההקדשה...

היו ברוכים ובריאים.. שה' ישלם לכם כגמולכם הטוב – רק הוא יכול.

יוצאת מבית החולים, מתבוננת לאחור אל בנין האשפוז. כעת אני "חסרה" וגם מוגבלת, אבל "החור" בצידי השמאלי שמח ומודה.

נוכרת שוב בפרופסור... בוועדה... אני מזדקפת, חזקה מתמיד, ונושאת 'בפניו' את הגאון שהכנת:

"אל תבקש לדעת "למה לעשות את זה?"

כי מיד אשאל "ומדוע לא?"

הרי בורא עולם הוא שמניח אותך בראשית המסלול, הוא שנותן דחיפה קלה קדימה, ואז אתה כמעט מוכנית הולך... ומתרגל ללכת... כשהשביל סלול נדמה לך שאתה יודע למה התחלת, ורק אח"כ כשהדרך מטפסת ועולה, אתה מתחיל לשאול ולתהות... ולהתבלבל... על תחילה - על מהותה - על מטרתה...

"בורא עולם מה תבקש? האר עיני!"

ואחר הצעקה דממה והקשבה. מתוך השקט בורא עולם שולח תשובות ותובנות ואת הכמיהה. הכמיהה להעניק שמחה ובריאות, לבשר חיים.

למה לעשות את זה?

כי אדון הכל נטע בי, דווקא בי, את הרצון הזה, העניק את הכוח ונשא על כפיים לאורך כל הדרך".

תודה לבורא עולם,

תודה לצוות מחלקת השתלות, אחיות, רופאים וכוחות עזר, על הטיפול המסור הסבלנות והנעימות.

תודה אישית לד"ר נשר ופרופ' מור שאלמלא חכמתם ומיומנות ידי הפלא שלהם, א"א היה להפוך חלום למציאות.

תודה למשפ' שכטר על התפילות, על הידידות, על הפתיחות. זכות גדולה נפלה בחלקנו לעזור למשפחה אצילית כמותם.

תודה לבני ביתי האהובים על היותם, על טובם ואהבתם!

"הטוב כי לא כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך".

סוף שהוא גם התחלה, בתפילה לשנה טובה ומתוקה לנו ולכל עם ישראל.

סיפור אישי

למה תרמתי את כלייתי / מאת ליסה האריס

מעולם לא הייתי מסוגלת לעמוד בפיתוי של "מציאה", בין אם מדובר בדירת פלאים הקיימת רק על הנייר או שלוש קופסאות שימורים של שעועית ירוקה במחיר של שתיים. במציאה אתה מקבל יותר ממה שאתה נותן. לכן, כאשר קראתי בקשה לתרומת כליה, קבוצת דם B, ידעתי מיד שזו מציאה מהסוג שאני אוהבת.

תמורת מעט טירדה ואי נוחות, אני יכולה לעזור ולהותיר אדם בחיים, לתת בעל חזרה לאשתו, אב אל ילדיו ובן להוריו – שלא לדבר על סבא אוהב חזרה לנכדיו.

התועלת לא הסתיימה בכך. זכיתי לבצע את המצווה לאהוב כל יהודי כמוני וכן להציל חיים של יהודי אחד ששקולים כהצללת העולם כולו. זכיתי לבצע מעשה של אהבת חינום, תנאי הכרחי לבניין בית המקדש. זכיתי להיות אדם שמשפחתי גאה בו, ויותר מכל, זכיתי לגלות שאני האדם שתמיד רציתי וקויתי להיות.

ובכן, מה הצד שלי בעסקה? בדיקת דם, כהתחלה, לשם התאמת רקמות. ואז, ראיון עם פסיכולוגית ונוסף ועם עובדת סוציאלית על מנת להסביר את מניעי. לאחר מכן בדיקה פסיכולוגית שכללה מבחן Rohrshach, ציירי בית, ציירי עץ, שעתיקי ציורים מהזכרון, (הם רצו לדעת אם אני מספיק משוגעת כדי לעשות את זה?) בשלב הבא רואינתי על ידי ועדה של משרד הבריאות כדי להסביר את עצמי שוב ולהרגיעם כי אין לי מניע כספי בתרומה.

בצד הפיזי, עברתי בדיקות דם ושתן, בדיקת לחץ, א.ק.ג. בדיקת אקו לב, ממוגרפיה, אולטרה סאונד, CT ובדיקות לחץ דם רבות. כשסיימתי הרגשתי שאני ודאי האדם הבריא ביותר בעולם. תודתי לקדוש ברוך הוא על כך לא ידעה גבולות, והיוותה תנופה נוספת לתרומה שלי.

יום לפני התרומה, יום ראשון, הלכתי לבית החולים – בדיקות דם ולחץ דם נוספות. לקראת הערב התבקשתי להתקלח ולשטוף ביסודיות את פלג הגוף האמצעי. אחות נכנסה וסימנה את המיקום בצד השמאלי שלי שמשם הכליה תוצא. למחרת הפסקתי לאכול 6 שעות לפני הניתוח שנקבע ל-3:00 אחר הצהריים. בשעה היעודה קיבלתי זריקת הרגעה והורדתי לחדר המתנה לניתוח שם חכיתי כ-15 דקות. אז הועברתי לחדר הניתוח. שניות לאחר מכן הייתי תחת הרדמה ולא ידעתי מדבר עד שהתעוררתי, כעבור כ-4 שעות.

למרות שהיה לי קשה לנוע ביום הראשון, זה לא היה גרוע יותר משני ניתוחים קיסריים שעברתי כשילדתי שנים מילדי (מציאות נוספות!), עם הנחמה שאני לא צריכה לקום באמצע הלילה!

שחררתי ביום חמישי וחזרתי לבית הכנסת בשבת. עכשי כמעט 5 חודשים אחרי ומהווה זיכרון רחוק. אני מרגישה כאדם נורמלי בעל שתי כליות. מצבו של המושטל שלי מתקדם. אין לי חרטות על התרומה, והייתי עושה זאת שוב לו יכולתי.

סיפור

לפתע גיליתי עולם חדש של סבל

אני פנינה, אמא למשפחה ברוכת ילדים גרה במרכז הארץ, גננת במקצועי. ביום בהיר, נפלה עלינו הידיעה שאני חייבת להתחיל דיאליזה בדחיפות. לפתע התגלה לי עולם חדש של סבל, כאב ומכאוב. ומה שהטריד אותי במיוחד, איך חיים עם הדבר הזה? איך ממשיכים לתפקד ולנהל בית כשיש ילדים קטנים? התחלתי לקבל טיפולי דיאליזה 3 פעמים בשבוע 4 שעות בכל פעם, במשך הטיפול מוציאים את כל הדם מהגוף כ- 70 פעם ... לפעמים באמצע הטיפול הייתי מתעלפת ... הייתי חוזרת הביתה מותשת, עייפה וחלשה מבלי יכולת לתפקד ולטפל בילדים... בנוסף לטיפול עצמו נלווה קושי נוסף: הגבלה קיצונית בתזונה ובשתייה, בפרט בימי הקיץ החמים כשהגוף זועק למעט מים, נאלצתי להסתפק במציצת מעט קוביות קרח... עד שהתוועדנו לארגון החסד המופלא ביותר "מתנת חיים" בראשות ... שעוזרים ללא לאות ובחינם אין כסף לחולי הכליות. כשפנינו אליהם, נענינו במאור פנים ... כעבור זמן מה התבררנו שנמצא תורם פוטנציאלי, אברך יקר ואציל נפש, שמוכן לתרום את כליתו ולהציל חיים של אדם שאף איננו מכיר. בסיעתא דשמיא כיום אני לאחר ההשתלה, שעברה בהצלחה ב"ה. מאושרת ושמחה. ומודה לריבון עולמים בכל יום שאני בבית ולא זקוקה ללכת לטיפול דיאליזה ויודעת להודות על כל ברכת "אשר יצר". פעמים אני מתעוררת בבהלה, יום שלישי היום, אני צריכה למהר לדיאליזה. ופתאום נזכרת... ואושר ממלא אותי, רק להודות להקב"ה. חזרתי בהדרגה לחיים רגילים כשפתאום מותר לי לשתות כמה שאני רוצה!!! ולאכול דברים שהתנזרתי מהם במשך שנה וחצי. והעיקר שחזרתי להיות אמא בריאה, ולתפקד ולגדל את ילדי בשמחה.

מכתב נרגש שכתבה חברתה הטובה של מושתלת כליה, לתורת האלמונית שהצילה את חייה

לצדקת הרוצה בעילום שמה!

מסיבות טכניות המכתב התעכב אבל הוא היה בלב שלי עוד קודם הניתוח... אין לך מושג כמה אני מעריכה אותך על המעשה הנאצל שעשית. נתת איבר מן הגוף שלך, סבלת מתח וכאבים, השקעת הרבה מזמנך לבדיקות, לאשפוז ולכל הכרוך וכו' אי אפשר בכלל להגדיר ולתאר - והכל לשם שמים, כדי להוסיף חיים ואיכות חיים לבת ישראל!

כל כך הרבה סבל חסכת לה! הצלת אותה מתלות של 3 פעמים בשבוע בדיאליזה

... את הענקת לה בריאות! את הענקת לה נורמליות של חיים! אי המילים שיוכלו לתאר את המתנה העצומה שנתת לה! אי המילים שיוכלו לתאר מאלו חיים קשים הצלת אותה! ומהיום יש לך חלק וזכות בתפקוד שלה, בחיוך שלה, בהיותה רעיה טובה ואמא מסורה! יש לך חלק בעבודת ה' שלה, בקיום המצוות שלה, בזיכוי הרבים הגדול שיוצא מהבית שלה ... אשריך שזכית!! אני מעריכה אותך בלי גבול, וגם מכירה לך תודה בלי גבול, כי היא חברה טובה שלי, שאכפת לי ממנה מאוד מאוד, וזה שאת שומרת את הענין בסוד – מעצים ומגדיל את המצוה לאין ערוך!

אני מאחלת לך מכל הלב, שבזכות זה הקב"ה יאריך את חייך וחיי בני ביתך בבריאות, בשמחה ובאושר!

והקרן קיימת לעולם הבא!

בהערצה ובהערכה.

קטע ממכתב מרטיט של אמא לבן ישיבה שנזקק להשתלה

"... לא פחות חשוב מכך חרדתי מאוד היות שכמעט בכל בתי החולים שהות ממושכת יכולה לגרום לבחור ישיבה לירידה רוחנית. לא היתה אפשרות לתרומת כליה מאחד מבני המשפחה ולכן הודקקנו לתורם.

זיכנו ה' להכיר אדם שעליו נאמר ואשרי האיש הזוכה ליגיעת התורה אבל באמת הוא מלאך החי חיי אצילות ומרום על כל תהילה, הרב הבר, רב בישיבה גדולה ויגע בתורה, עבר בעצמו השתלת כליה, ובכל זמן פנוי, יום ולילה עוסק בהצלת נפשות לאתר צדיקים מעם ישראל המוכנים להקריב מעצמם ולתרום כליה. הרב הבר ורעייתו הצדיקים ליוו אותנו ותמכו בנו לאורך כל הדרך. לכאורה התהליך בהחלט לא מסובך. התורם חוזר לביתו תוך שלושה ימים מהניתוח ולאחר חודש כלל לא זוכר שעבר התערבות רפואית. אמנם ההליך הבירוקרטי עד לאישור התרומה הינו ממושך ומייגע, אך בכל זאת בחסדי שמיים נמצאה תורמת, אשה צדיקה, אחות בבית חולים, אימא לילדים, מלאת מרץ, בעלת לב זהב עם רצון כה חזק לתת מעצמה. כדבריה: "בשביל מה ה' ברא לי שתי כליות אם לא בשביל להציל יהודי". אשה מיוחדת שלא רצתה לקבל שום תמורה ואף לא תודה רק חזרה ואמרה – זהו מעשה ביני לבין קוני.

בחסדי ה', עם המון עזרה מהרב הבר ורעייתו, זכה בנו לקבל את תרומת הכליה מבלי להזדקק לסבל הדיאליזה. הכליה מתפקדת בתפקוד מלא והוא זכה לחזור לבית המדרש ולהתייגע בתורה.

לעיתים נראה שבחור ישיבה היושב ולומד הוא דבר מובן מאליו אך לפעמים צריך נס גלוי מאת ה' כדי לזכות לזה.

מיגון לתקווה

מקולמוסה של אשת מושטל

בירוקרטיה, פרוצדורה, אין ספור בדיקות. מחפשים נורות תרומה של כליה. ייסורים נוראים דיאטה זריקות, תקווה עמוקה מול חרדה של כליה.

והנה בשורה מגיעה מרנינה לבבות, תואמות הרקמות זהה סוג הדם שזורם. שוב אור בעיניים מתעוררות התקוות, סוף סוף נמצא לי תורם.

אך עתה ניצבים שוב בפני מהמורה, גזירה נוספת ושמה "ועדה". חקירות צולבות, תרומה או תמורה, מתח אדיר חיל ורעדה.

ברוך השם עברנו הנה, הגענו הלום, לניתוח נקבע כבר מועד. מתקרב מתגשם לו החלום, זה השיר הוא לנו לעד.

באותיות של זהב חרטנו על לוח, חקקנו את זה התאריך. יום הולדת נוסף הוא יום הניתוח, כן יודעים אנו היטב להעריך.

מאז חלפה כבר שנה ויותר, המושטל ב"ה פורח ומלבלב. משתדל מתאמץ אינו מוותר, לסייע לחולים אחרים בכל לב.

דעו גם דעו לא אפסה התקווה, נקווה שזו רק תקופת המתנה. על כולכם נתפלל בהמון אהבה, שתזכו גם אתם לכזו מתנה.

כמו חלום בלהות הכל כך התחיל, כאבים חולשה ועוד שלל בעיות. אישפוז ובדיקות חשש וחיל, החשד מתאמת – אוי! קרסו הכליות.

ברגע נהפך לזקן – הצעיר, נדמה כי נפלו השמיים. חשך באחת עולמו הבהיר, נמס גם ליבו כמים.

כך בין רגע משתנות תוכניות, מה שהיה לא ימשיך עוד להיות. מתחלפים לחלוטין סדרי עדיפויות, כל שאיפתו – פשוט "רק" לחיות.

התהפכו להם סדרי השבוע, הדיאליזה מכתיבה את הקצב. אין סדר, שום דבר לא קבוע, ובלב מקנן לו העצב.

דאגה ובלבול, חוסר ריכוז ובלגן, גבוה הקריאטנין, נמוכה ספירת הדם. רעלים ובחילות, זהירות מאשלגן, ראו מה נעשה מבן אדם!!!

אדם צעיר, בשיא שנות הפריחה, על כורסת דיאליזה ימיו מכלה. חוסר אונים אין מفلט אין בריחה, קמל, דועך, נובל כעלה.

ולפתע מפציעה תקווה מתוככי האפילה, קרן אור ושמה השתלה. והלב מתרגש מתחנן בתפילה, כיסופיו לחיים בה תלה.

דעת גדולי הפוסקים על תרומת כליה

הגאון רבי שלמה זלמן אורבך זצ"ל

"ודאי מותר לבצע ניתוח ולהוציא כליה מאדם בריא כדי להשתילה אצל החולה, וגם יש בזה מצוה רבה של הצלת נפשות"

(שולחן שלמה ערכי רפואה א, מד)

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

"לא די שמוותר, אלא אף מצוה רבה יש בזה"

(מתוך מכתב אל הרב הבר שליט"א)

הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א

במענה לשאלת אברך שמוכן לתרום כליה לחבירו: "מחוייב אינו, אבל מצוה גדולה לעשות כן, זו עצה הוגנת, הקב"ה נתן באדם שתי כליות, כי אם אחת תתקלקל תהיה את השניה, כך היא הסברא, אבל כל זמן שאין ריעותא שכליותיו אינם תקינות - יכול לתרום אחת לחבירו. (דרך שיחה פרשת וירא)

הגר"ע יוסף שליט"א

"העיקר להלכה שמוותר וגם מצוה לתרום כליה אחת מכליותיו להצלת חייו של אדם מישראל השרוי בסכנה במחלת הכליות. וראויה מצוה זו להגן על התורם אלף המגן ... ושומר מצוה לא ידע דבר רע". (שו"ת יחוה דעת חלק ג סימן פד)

“kidney donation was the greatest experience of my life”

Dozens of your fellow Jews here in Israel, over the last couple of years, have donated a kidney voluntarily, free of charge, to someone they did not previously know

This is called “altruistic” kidney donation and is considered a big mitzvah by such great Rabbinic authorities as HaRav Yosef

.and HaRav Chaim Kanievsky shlita ז”ר Shalom Elyashiv

This booklet is produced by the organization “ Matnat Chaim” (Gift of Life) which encourages altruistic kidney .donation

Thinking about kidney donation?

If you are in good general health, do not have diabetes or heart problems and do not have very high blood pressure,

sure you are likely to be able to be a kidney donor

:Contact the Chairman of Matnat Chaim

,Rav Yeshayau Heber

Kazenellbogen 58

Har-Nof, Jerusalem

Mobile: 050-4117014 Tel: 02-5000755

Fax: 0722-555-757 Email: kidneydonation101@gmail.com

See also the website of Matnat Chaim: www.kilya.org.il

“*The saga has been a most amazing experience for me of a similar level of joy and wonder as .giving birth*”
-JA, a kidney donor

יצירת קשר

האם אני מתאים לתרום?

כיצד אדע האם ביכולתי לתרום כליה?

ומה עלי לעשות הלאה?

ובכן, אם אתה או את בגילאי 18 עד 65 ורוצה לתרום, שאל את עצמך את השאלות הבאות:

האם באופן כללי אני בריא?

אין לי לחץ דם גבוה או סוכרת, ולא סבלתי מבעיות בלב?

אם התשובה היא חיובית, סביר להניח כי הנך כשיר לתרום. (נשים גם הן יכולות לתרום כליה בבטחה, והדבר לא פוגע ביכולתן ללדת)

אז מה לעשות?

פנה לארגון "מתנת חיים"

כתובת: רחוב קצנבלוגן 58 הר נוף, ירושלים.

טלפון 072-2420999

או טלפון 02-5000755

פקס. 0722-555-757

דוא"ל: heber65@015.net.il

או בקר באתר האינטרנט שלנו בכתובת: WWW.KILYA.ORG.IL

השלב הבא

תופנה לבדיקות ראשוניות אותם יש לבצע במרפאה השכונתית, הכוללות בדיקות דם ושתינן ואולטרה סאונד כליות, אם הבדיקות יהיו תקינות, יותאם עבורך מועד לקבלת התרומה בעזרת בדיקת דם המפרטת את סיווג הרקמות.

כאשר נמצא תורם מתאים, נותר עדיין תהליך של וועדות ואישורים, שמטרתם להבטיח את בריאותו ובטחונו של התורם ואת חוקיות ההליך, ובסופם נקבע מועד להשתלה. משך הזמן הממוצע הנדרש לבדיקות ולוועדות השונות הוא כשלושה עד שישה חודשים.

רוצה להתרשם אישית מאנשים שחוו על עצמם תרומת כליה?

עשרות אנשים או נשים, צעירים או מבוגרים, דוברי עברית או אנגלית, ישמחו לשתף אותך בתחושותיהם מניסיונם האישי כתורמי כליה, בשיחת טלפון או בפגישה פנים אל פנים, בכל איזור בארץ. פנה אלינו ואנו נחבר אותך לאדם המתאים ביותר שתבחר.

אינך יכול לתרום כליה? – עזור לנו לעשות שאחרים יתרמו! – כיצד? תרומה כספית ל"מתנת חיים"

ארגון "מתנת חיים" הינו עמותה רשומה הפועלת ללא כוונת רווח וללא כל טובת הנאה. כל שירות הניתן לחולים ומשפחותיהם, וכל צורה של סיוע הניתן על ידי העמותה, ניתנים חינם, ללא בקשת תמורה בשום צורה.

יודגש: כל עובדי מתנת חיים פועלים שלא על מנת לקבל פרס, לעמותה אין עובדים בשכר. הפעילות נעשית בצניעות, ומתוך הסתפקות במועט, בחיסכון מרבי בהוצאות משרדיות, כאשר המשאבים מופנים אך ורק למימון פרסום והסברה, על מנת להגביר את המודעות בציבור לאפשרות לתרום כליה ולהציל חיים.

ברור לנו מנסיונינו, כי ככל שיתרבו האמצעים בעזרתם נוכל להרחיב את פעילות ההסברה, כך יגדל מספר האנשים שחיהם ינצלו, ומכאן שכל תרומה כספית, בכוחה להביא מזור ומרפא לחולים כואבים.

להלן הדרך להעברת תרומה ל"מתנת חיים":

הפקדה בחשבון הבנק,
בנק מרכנתיל - 17 סניף הר נוף - 739

חשבון מספר 62951787
על שם: "מתנת חיים"

או בדואר עבור "מתנת חיים" רחוב קצנלבוגן
58 הר נוף ירושלים מיקוד 93871

ברט בע"מ - ייצור אובלטים בטעמים שונים
שוקטרייד בעמ - יבוא ושוקק ממתקי איכות

בחסות

עלות הפקת חוברת זו נתרמה על ידי מושתל כליה,
שביקש להקדישה לאישה אשר העניקה לו חיים במתנה.

מוקדש לליסה תורמת הכליה.
"רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה"

בהערכה עזר

**"תרומת כליה היתה החוויה
הגדולה ביותר של חיי"**

(א. גרין, 2003)

ארגון "מתנת חיים" רח' קצנלבוגן 58 ירושלים
www.kilya.org.il Heber65@015.net.il

02-5000755